

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΡΒ' (102) - ΤΕΥΧΟΣ 6 - ΙΟΥΝΙΟΣ 2025

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος
Διευθυντής Κλάδου Ἐκδόσεων Ε.Μ.Υ.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ἀλέξανδρος Κατσιάρας

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΥΛΗΣ: Νικολέττα Μιχαλακάκου

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: δρ Ἰωάννης Ἀκριώτης

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ - ΤΥΠΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων, δρ Γιασμίνα Μωυσεΐδου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Β. Μπίτσης, Πρωτομαγιάς 3 - 145 68 Κρυονέρι Ἀττικῆς

Τηλ. 210-8160127 - FAX 210-8160128

Διεύθυνση περιοδικοῦ: Ἀθηνᾶς 30, 105 51 Ἀθήνα - Τηλ. 211-1825296

<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακοινώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Τό περιοδικό ΕΚΚΛΗΣΙΑ σέβεται τόν γλωσσικό τύπο τῶν ὁμιλῶν πού δημοσιεύει

Περιεχόμενα

ΤΕΥΧΟΣ-6ο
ΙΟΥΝΙΟΣ 2025

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	292
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
• Ἐκτακτὴ πανηγυρικὴ σύγκλησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο τῆς συμπληρώσεως τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπὸ τῆ σύγκλησιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (2 Ἰουνίου 2025)	293
• Προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου εἰς τὴν ἑκτακτὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (2 Ἰουνίου 2025)	294
• Ἀντιφώνησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ εἰς τὴν ἑκτακτὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας (2 Ἰουνίου 2025)	296
• Εἰσήγησις εἰς τὴν ἑκτακτὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ θέμα: «Ἡ ἀποδοχὴ τῆς θεολογίας καὶ τοῦ ἔργου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στό πλαίσιο τῆς παράδοσης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας» τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου (2 Ἰουνίου 2025)	298
ΜΗΝΥΜΑΤΑ	
• Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου γιά τὴν Παγκόσμια Ἡμέρα Περιβάλλοντος (5.6.2025)	313
ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ	315
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	317
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ	325
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	330

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Στό τεύχος Ιουνίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἀφιερώνουμε τό Θέμα τοῦ Μηνός στις ἐργασίες τῆς Ἑκτακτῆς πανηγυρικῆς συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (2 Ἰουνίου) μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο τῆς συμπληρώσεως τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπό τή σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Θά διαβάσετε τήν Εἰσήγησι τοῦ *Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου*, καί τήν Ἀντιφώνησι τοῦ *Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ*. Θά διαβάσετε ἐπίσης τήν Εἰσήγησι τοῦ *Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου* μέ θέμα: «Ἡ ἀποδοχή τῆς θεολογίας καί τοῦ ἔργου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στό πλαίσιο τῆς παράδοσις τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας».

Στή στήλη τῶν Μηνυμάτων δημοσιεύουμε τό Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου γιά τήν Παγκόσμια Ἡμέρα Περιβάλλοντος (5 Ἰουνίου).

Στή στήλη τῶν Ἐγκυκλίων θά βρεῖτε Ἐγκύκλια Σημειώματα, τά ὁποῖα ἐξαπέλυσε ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σχετικά μέ σημαντικά θέματα ποῦ ἀφοροῦν τήν πολιτιστική, κοινωνική καί ἐκκλησιαστική ζωή τῆς χώρας.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται μέ τά ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρύξεων, καθὼς καί μέ τήν εἰδησεογραφική στήλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν, στήν ὁποία θά διαβάσετε τό μηνιαῖο Δελτίον Τύπου γιά τίς ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ., ἀλλά καί Δελτία Τύπου ποῦ ἀφοροῦν τή σημαντική δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ θεολογικό, κοινωνικό, ἀλλά καί ἐκπαιδευτικό-ἐπιστημονικό ἐπίπεδο.

.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἑκτακτη πανηγυρική σύγκλησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο τῆς συμπληρώσεως τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπό τῆ σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Οἱ Ἔργασίες τῆς Ι.Σ.Ι. τῆς 2.6.2025

Συνῆλθε τῇ Δευτέρᾳ 2 Ἰουνίου 2025, στή Συνεδρία τῆς ἐκτάκτου πανηγυρικῆς συγκλήσεώς Της μέ ἀφορμή τήν ἐπέτειο τῆς συμπληρώσεως τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπό τῆ σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στήν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Πρὸ τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία στό Καθολικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, ἱερουργήσαντος τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καί Κυνουρίας κ. Ἐπιφανίου.

Περί τήν 9η πρωινή, στή μεγάλη Αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία γιά τήν ἑναρξη τῶν ἐργασιῶν Αὐτῆς. Ἀναγνωσθέντος τοῦ Καταλόγου τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν, διεπιστώθη ἀπαρτία.

Ἀκολούθως, συγκροτήθηκε ἡ Ἐπιτροπή Τύπου ἀπό τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμονα καί Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεο.

Στή συνέχεια, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, στή σύντομη προσφώνησή του, ἀνέφερε ἀρχικά ὅτι ἦδη ἀπό τήν ἀποστολική περίοδο ἡ θεολογική καί δογματική ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ρύθμιση διαφόρων ζητημάτων ἐσωτερικῆς διακυβέρνησης καί διοίκησής Της ὑπῆρξαν θεμελιώδεις στόχοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς

ζωῆς. Ἡ ἀναγκαιότητα ἐπίτευξης αὐτῶν τῶν δύο στόχων κατέστη ἰδιαίτερος ἐπιτακτική κατὰ τόν Δ΄ αἰῶνα, ὅταν ἔπαυσαν οἱ ἀντιχριστιανικοὶ διωγμοὶ ἀπό μέρους τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους καί τῶν ἐθνικῶν καί κατέστη ἡ Ἐκκλησία «ἀνεκτὴ θρησκεία». Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ νέου ἱστορικοῦ πλαισίου συνεκλήθη καί ἡ περίφημη Σύνοδος τῆς Νικαίας τό 325, ἡ ὁποία συνιστᾷ «ὁρόσημο» τόσο γιά τή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καί γιά τή ρύθμιση διαφορῶν ζητημάτων διοικητικῆς φύσεως (ἡ προσφώνηση τοῦ Μακαριωτάτου δημοσιεύεται στίς ἐπομενες σελίδες τοῦ παρόντος τεύχους).

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, ὡς Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας, ἀντιφώνησε ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν (τό πλῆρες κείμενο τῆς ἀντιφωνήσεως δημοσιεύεται στίς ἐπόμενες σελίδες).

Κατόπιν, σύμφωνα μέ τήν Ἡμερησία Διάταξη, ἀνέγνωσε τήν Εἰσήγησή του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, μέ θέμα: «Ἡ ἀποδοχή τῆς θεολογίας καί τοῦ ἔργου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στό πλαίσιο τῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (Τό πλῆρες κείμενο τῆς Εἰσηγήσεως δημοσιεύεται στίς πῶ κάτω σελίδες).

Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος καί οἱ Σεβασμιώτατοι Σύεδροι εὐχαρίστησαν τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο γιά τήν ἐμπεριστατωμένη Εἰσήγησή του καί ἔλαβε πέρας ἡ πανηγυρική Συνεδρία.

*Ἡ Ἐπιτροπή Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας*

Προσφώνησις
 τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
 καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου
 εἰς τὴν ἑκτακτὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (2 Ἰουνίου 2025)

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἑκτακτὴ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας ἔχει μοναδικό της θέμα τὸν ἐορτασμό τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τὸ 325 μ.Χ. στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας μέ εἰσηγητὴν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομον. Ὡστόσο ἐπιτρέψτε μου νὰ καταθέσω στὴν ἀγάπη σας λίγες εἰσαγωγικὲς σκέψεις. Ἡ θεολογικὴ καὶ δογματικὴ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ρύθμισις διαφορῶν ζητημάτων ἐσωτερικῆς διακυβέρνησις καὶ διοίκησός Της ὑπῆρξαν ἤδη ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴν περίοδο θεμελιώδεις στόχοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Οἱ ἐσωτερικὲς θεολογικὲς ἔριδες καὶ οἱ διοικητικὲς διενέξεις ἔθεταν σέ κίνδυνον τὴ συνοχὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν πιστότητα τῆς μαρτυρίας Της πρὸ τῶν Ἐθνῶν, καθιστώντας ἀναγκαίᾳ τὴ σύγκλησιν συνόδων γιὰ τὴ θέσπισιν δογματικῶν Ὁρῶν μέ σκοπὸ τὴν ὀριοθέτησιν τῆς πίστεώς Της, ἀλλὰ καὶ διοικητικῶν κανόνων γιὰ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία Της, οὕτως ὥστε «πίστις» καὶ «τάξις» νὰ συνθέτουν τὸ θεῖο οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ διασφαλίζουν τὴν μεταμόρφωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου μέχρι τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀναγκαιότητα θεολογικῆς ἐνότητος καὶ διοικητικῆς συνοχῆς καὶ εὐταξίας κατέστη ἰδιαίτερος ἐπιτακτικὴ, ὅταν κατὰ τὸν Δ΄ αἰῶνα ἐπὶ πλῆθει μεῖζων ἀλλαγῇ στὴν καθόλου ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὡς ἀπόρροια διαφορῶν παραγόντων ἔπαυσαν ἐπὶ τέλους οἱ φοβεροὶ ἀντιχριστιανικοὶ Διωγμοὶ ἀπὸ μέρους τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους καὶ τῶν Ἐθνικῶν καὶ κατέστη ἡ Ἐκκλησία «ἀνεκτὴ θρησκεία», ἀποκτώντας θεσμικὴ θέσιν μεταξύ καὶ τῶν λοιπῶν «ἀνεκτῶν» θρησκειῶν τῆς ἑλληνορωμαϊκῆς Οἰκουμένης.

Δύναται μάλιστα νὰ θεωρηθεῖ ὅτι ἡ γένεσις καὶ ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς Ἐκκλησίας εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τὴ Ρώμην στό Βυζάντιον (θεμελίωσις 324), τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ροῦ τῆς Ἱστορίας καὶ τὴν ἐκ νέου ἀνάδειξιν τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ στό ἱστορικὸ προσκήνιον μέσῳ τῆς ἀνάδυσιν τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία καθόρισε ἐπὶ μακρόν τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ «Δυτικοῦ Κόσμου». Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ Ἐκκλησία ἄλλαξε ριζικὰ καὶ συνεχίζει νὰ μεταμορφώνει τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐντὸς τοῦ νέου ἱστορικοῦ πλαισίου τοῦ Δ΄ αἰῶνος συνεκλήθη καὶ ἡ περίφημη Σύνοδος τῆς Νικαίας τὸ 325, ἡ ὁποία συνιστᾷ «ὀρόσημον» τόσο γιὰ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ὅσο καὶ γιὰ τὴν ρύθμισιν διαφορῶν διοικητικῆς φύσεως ζητημάτων. Ἡ Ἐκκλησία συνεταρρασσόταν ἀπὸ τὴν δογματικὴν ἑτεροδιδασκαλίαν τοῦ Ἀρείου περὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία συνοψιζόταν στή φράσιν: «ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν» (ὑπῆρξε στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος δὲν ὑπῆρξε), γεγονός τὸ ὁποῖο σήμαινε ὅτι ὁ Υἱὸς ὑπῆρξε ἀνεκαθεν ὑποδεέστερος τοῦ Πατρὸς. Στὴν διδασκαλίαν αὐτὴν τοῦ Ἀρείου οἱ Πατέρες ἐν τέλει ἀντέταξαν «τὸ ὁμοούσιον» καὶ «τὸ συναῖδιον» Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, τὸ ὁποῖο ἀποτυπώθηκε στό Σύμβολον τῆς Πίστεως (γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο). Ἡ φράσις αὐτὴ περὶ ὁμοουσιότητος Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος καθορίζει ἔκτοτε τὴν τριαδολογικὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ θεολογικὴ αὐτὴ ἀλήθεια τοῦ Ὁμοουσίου τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Μίας Ἀδιαιρέτου Τριάδος παραμένει ἔκτοτε ὁ ἀκλόνητος στῆλος τῆς Πίστεως τῆς Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων· ὁμολογία πάντοτε

ἐπίκαιρη ἐξ ἐπόμεως θεολογικῆς, ἰδιατέρως σήμερα ἐνώπιον ὄχι μονάχα παλαιότερων ἀλλά καί νεωτέρων Ἀρειανικῶν καί Ἀρειανισουσῶν αἵρέσεων (Μορμόνων, Ἰεχωβάδων, ἀθεϊστῶν καί ἀνθρωποθεϊστῶν, ἐκκοσμητικῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀντιλήψεων κ.ἄ.) ἀλλά καί θεολογικῶν προσεγγίσεων, προερχομένων ἀπό τῆ Δύσης, οἱ ὁποῖες ἐπιχειροῦν κατὰ καιροὺς διαφοροτρόπως καί διαφορομόρφως νά εἰσχωρήσουν ἐντός τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καί νά διαταράξουν τή θεολογική Της ἀλήθεια καί τὴν Τριαδολογική Της κατανόηση καί ὁμολογία.

Τό καθόλου κανονικό ἔργο τῆς Συνόδου ὑπῆρξε ἐπίσης σημαντικό, ἐνῶ ὁ καθορισμός τοῦ Πασχαλίου κανόνος ἀποτελεῖ ἀνεκτίμητο θησαυρό γιὰ τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται νά ἀκολουθήσουν, ἔστω καί κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, τὴν παράδοση τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, ἡ ὁποία μεταξύ ἄλλων διασφαλίζει τή διαδοχή καί διαφορὰ τοῦ Νέου Πάσχα ἀπὸ τὸ παλαιό Ἰουδαϊκό, τόσο θεολογικά ὅσο καί χρονολογικά. Ἡ διαφαινόμενη πρόθεση τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν νά ἐπιστρέψουν στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση καί νά ἐορτάζουν «ἐκ παραλλήλου» πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους τὸ Ἅγιον Πάσχα ἀποτελεῖ θετική ἐξέλιξη τοῦ διαχριστιανικοῦ διαλόγου.

Τό θεολογικό καί κανονικό ἔργο τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας συνεπλήρωσαν ἄλλες Σύνοδοι, διαμορφώνοντας κατὰ τρόπο συμπαγῆ τή δογματική, ἐκκλησιολογική, κανονολογική καί ἠθική ταυτότητα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ὡς τῆς κατεξοχὴν Ὁρθοτομούσης τὸν λόγον τῆς Χριστοῦ Ἀληθείας, συμφώνως πρὸς

τὴν Ὁμολογίαν καί Διακήρυξη τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Τό ἐνεργητικό ἐνδιαφέρον τοῦ Αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὴ θεολογία Της, τὴ διοίκησίν Της, τὴ σημασία Της ὑπῆρξε προφανές καί πρωτοφανές, ἐγκαινιάζοντας ἓνα νέο παράδειγμα στὶς σχέσεις Κράτους-Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο, τηρουμένων ἀσφαλῶς τῶν ἀναλογιῶν, δύναται νά συνεχίσει νά μᾶς ἐμπνέει, χωρὶς ἀσφαλῶς νά λησμονεῖται ἡ ἀναγκαῖότητα προσαρμογῶν στὶς κρατοῦσες συνθῆκες καί ἀντιλήψεις, ὅπου καί ὅταν χρειάζεται.

Ἡ 1700ή ἐπέτειος μᾶς ὑπενθυμίζει τὰ «ἀρχέτυπα», τὶς παραδοχές τῆς Ἐκκλησίας καί τὸν διηνεκῆ ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν διαστρεβλώσεων, παρανοήσεων, ἀποκλίσεων. Ἡ Σύνοδος ἀποτελεῖ, λοιπόν, μείζον ἐκκλησιαστικό ἀνάχωμα ἐναντι τῶν πλανῶν τῆς αἵρέσεως. Σέ καιροὺς κρίσεως, σχετικισμοῦ καί πολιτισμικῆς ἀνατροπῆς ἡ «πίστις τῆς Νικαίας» διασφαλίζει τὴν πίστη ὡς κοινὴ ἐμπειρία καί ὁμολογία, προφυλάσσοντας τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν αὐθαιρεσίαν τῆς ἀτομικότητας ἢ τῶν περιστασιακῶν ιδεολογικῶν καί ἄλλων ρευμάτων.

Ἡ «πίστις τῆς Νικαίας» δέν ἀποτελεῖ, λοιπόν, μνημεῖο τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ πρότυπο παρόντος καί μέλλοντος.

Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προσοχή σας.

Ἀντιφώνησις
 τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καρυστίας
 καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ
 εἰς τὴν ἑκτακτὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας
 (2 Ἰουνίου 2025)

Μακαριώτατε,

Τό κανονικόν καί νομικόν δικαίωμα τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἐκτάκτως, εἶναι μέγα προνόμιον, τοῦ ὁποίου σήμερον κάνετε χρῆσιν καί εὐχαριστοῦμε διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς συγκλήσεως τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας. Τό θέμα πού δικαιολογεῖ καί ἐπιβάλλει τό ἑκτακτον τῆς συγκλήσεως ἡ Πρώτη Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι σπουδαῖον καί πάντα ἐπίκαιρον. Εἶναι ἡ ἀρχή τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐδογματίσαν καί ἐκανόνισαν τὴν πίστιν καί τὴν διοίκησιν τῆς Μίας Ἐκκλησίας.

Ὡς πρώτη ἔχει καί τό πρωτεῖον τῆς μεγάλης συμμετοχῆς Ἐπισκόπων, τὴν παρουσίαν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, τό ὑπὸ συζητήσιν θέμα τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἡ ὅλη διοργάνωσις καί διεξαγωγή τῆς συζητήσεως καί ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπῆρξαν ὑποδειγματικά, βασικά τῶν ἐπόμενων Συνόδων καί ἀποτελεσματικά διὰ τὴν ὑπαρξίν καί πορείαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀποδεχόμενοι τὴν πρόσκλησιν, παριστάμενοι ἅπαντες, ἔτοιμοι καί πρόθυμοι νὰ ἀκούσωμε τὴν εἰσήγησιν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ Σεβασμιωτάτου Μεσσηνίας, ἡ ὁποία θὰ περιγράψει καί θὰ ἐπικαιροποιήσει τὴν Πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, θὰ χρησιμοποιήσει καί θὰ στηρίξει τό φρόνημα ἡμῶν στὴν πίστιν τῶν Συνόδων καί στὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος. Εἰς τὴν ἰδική μας ἑκτακτον καί τακτικὴν Σύνοδον, κατὰ τὴν τακτικὴν μου, εἰς τὴν ἀντιφώνησιν θὰ

προσθέσω ἀγιογραφικὸ λόγο πού εἶναι ἀπὸ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εἰς τὴν Α' Ἐπιστολὴν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Λόγοι Νικοδήμου
 στὴν Α' Ἐπιστολὴν Πέτρου
 18 Ἐξαγορὰ τιμῇ αἵματι Χριστοῦ

Τόν λόγον καί τὸν τρόπον τῆς ἐξαγορᾶς ἐκ τῆς δουλείας εἰς ἐλευθερίαν καί ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς ἀφθαρσίαν ἐδίδαξε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος πρὸς τοὺς χριστιανούς καί ἀποδέκτες τῆς Ἐπιστολῆς του.

Θὰ παραθέσωμε ἐδῶ σχετικὲς σκέψεις ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς.

«εἰδότες ὅτι ἐλυτρώθητε οὐ φθαρτοῖς, ἀλλὰ τιμῇ αἵματι Χριστοῦ (Α' Πέτρ. 1, 18-19).»

Τό λαμπρὸν τοῦτο χωρίον παρέχει θαυμάσιον δεῖγμα τῆς ἀναμίκτου αὐστηρότητος καί τρυφερότητος τοῦ Πέτρου. Τό νέον ἐπιχείρημα πού προβάλλει ὁ Πέτρος νὰ ζῶμεν τὴν ἀγιότητα ἐν φόβῳ Θεοῦ εἶναι τό ἀκόλουθο. Ἐξηγοράσθημεν μέ τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἐπληρώθη ὑλικὸν τίμημα διὰ τὴν ἐξαγοράν μας, ὅποτε ὁ ἐξαγορασθεὶς ἔχει ὑποχρέωσι, ὅπως ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν εὐεργέτην καί ζῆσιν στό ἐξῆς κατὰ τό θέλημά του. Τό τίμημα πού κατεβλήθη διὰ τὴν ἐξαγοράν ἐκ τῆς ἁμαρτίας εἶναι ἀσυγκρίτως πολυτιμώτερον οἰουδιπότε ποσοῦ χρυσοῦ, ἀργυρίου ἢ λίθων πολυτελῶν. Συνεπῶς, καί ἐμεῖς οἱ ἐξαγορασθέντες ὀφείλομεν

νά ἀφοσιωθῶμεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐξαγοράσαντος ἡμᾶς Κυρίου.

Ἡ σύγκρισις ἀποδεικνύει ὅτι ὁ χρυσός καὶ ὁ ἄργυρος εἶναι φθαρτά, συγκεκριμένα λίαν εὐτελῆ πρὸς τὸ τίμημα, δι' οὗ ἐξηγοράσθημεν. Οἰαδήποτε ποσότης χρυσοῦ δέν δύναται νά ἐξαγοράσῃ μίαν ψυχὴν, διότι ἐκεῖνα μὲν εἶναι φθαρτά, ἐνῶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀφθαρτος καὶ ἀθάνατος.

Τὸ λύτρον κατεβλήθη διὰ τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος. Ἀγοράζει ἡμᾶς ὁ Κύριος τιμῇ αἵματι Αὐτοῦ, ἀπαλλάσσων ἡμᾶς τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἡ ἀπολύτρωσις καθορίζεται ὡς ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τῆς καταπτώσεως βίου πονηροῦ καὶ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας.

«Προεγνωσμένου πρὸ καταβολῆς κόσμου (Α' Πέτρ. 1, 20).»

Δέν εἶναι νέον τὸ τῆς λυτρώσεως μυστήριον, ἀλλὰ ἄνωθεν καὶ πρὸ καταβολῆς κόσμου, ταμιευό-

μενον προνοητικῶς Θεῷ. Δηλαδή δέν κατελήφθη ὁ Θεός ἐξ ἀπροόπτου, ὥστε ἐκ τῶν ὑστέρων νά σκεφθῇ καὶ νά προνοήσῃ πῶς θά διορθώσῃ τὸ ἀπροσδόκητον σημεῖον. Οὔτε διεψεύσθη ὁ Θεός εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς τεθέντα σχέδια Αὐτοῦ, ὥστε νά συμπληρώσῃ τὰς ἐλλείψεις τῆς δημιουργίας Του. Αὐτά δύναται νά συμβοῦν εἰς τὸν εὐτελὴν ἄνθρωπον.

Ὁ Θεός πρὸ τῆς δημιουργίας τῶν ἀγγέλων, τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶχε προβλέψει τὴν ἀταξίαν ποῦ θά ἐπέφερε ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον καὶ εἶχε ἀποφασίσῃ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ὡς ἀρνίου ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὡς λυτρωτοῦ ποῦ ἐπέτελεσε τὴν ἐξαγορὰν καὶ λύτρωσιν διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως, τῆς σταυρώσεως, τῆς ἀναστάσεως καὶ ἀναλήψεως.

Πλήρης διδασκαλία περὶ τῆς ἐξαγορᾶς, ὅχι χρυσίῳ, ἀλλὰ τιμῇ αἵματι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εισήγησις*

εἰς τὴν ἑκτακτὴν σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ θέμα: «Ἡ ἀποδοχή τῆς θεολογίας
καί τοῦ ἔργου τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου
στό πλαίσιο τῆς παράδοσης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας»
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου
(2 Ἰουνίου 2025)

Ὑπακούοντας στήν ἀπόφαση τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ὀριστῶ ὁμιλητής στήν παροῦσα Πανηγυρική Συνεδρία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος¹, στό πλαίσιο τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σπεύδω νά ἐκφράσω τίς εὐχαριστίες μου γιά τὴν προσγενομένη τιμή καί νά ἐκζητήσω τίς εὐχές Σας γιά τὴν ἔκβαση τοῦ παρόντος ἐγχειρήματος.

Ἡ συμπλήρωση 1.700 ἐτῶν ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποτελεῖ ἀφενὸς ἀφορμὴ γιά ἐπαναξιολόγηση τῶν ἱστορικῶν καί θεολογικῶν δεδομένων τῆς συγκεκριμένης Συνόδου καί ἀφετέρου τὴν ἀπαρχή γιά τὴν ἐπικαιροποίησή τους, ὡς διαδικασία ἐπαναπροσληψης τῆς θεολογίας καί τοῦ ἔργου της στὸν 21ο αἰῶνα. Καλούμεθα δηλαδὴ νά διερευνήσουμε τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο βιώθηκε στή ζωὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί στό πλαίσιο τῆς συνοδικῆς αὐτοσυνειδησίας Της τό συνοδικό γεγονός καί οἱ ἀποφάσεις τῆς συγκεκριμένης Συνόδου ἀλλὰ καί ἡ σημασία τους στή σύγχρονη ἐκκλησιολογικὴ πραγματικότητα.

1. Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, τὴ σπουδαιότερη μορφή ἐκφρασης τῆς συνοδικότητας στήν ἱστορία καί θεολογία τῶν Συνόδων, ὡς ἐκφράζουσα τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ μέ τὴ σύγκλησή της καί τὴ συνοδική της δομὴ καί λειτουργία ἀπετέλεσε τὴν ἀναντίρρητη ἐκκλησιολογικὴ ἐκφραση τῆς αὐθεντίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας σέ θέματα πίστεως καί κανονικῆς παραδόσεως, ὥστε νά διαφυλαχθεῖ ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἀποφευχθεῖ μία «πολυκέφαλη» θεώρηση τῆς ἐκκλησιαστικότητας.

Ὅπως εἶναι γνωστό ἡ Σύνοδος συνεκλήθη τό 325 μ.Χ. στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας, γιά νά ἀντιμετωπίσει τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρείου, ὁ ὁποῖος ὑποστήριζε, ἤδη ἀπὸ τό 319 μ.Χ. ὡς πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι τό πρῶτο κτίσμα ἢ δημιουργημα τοῦ Θεοῦ Πατρός, προῆλθε «ἐκ τῆς βουλήσεως» καί ὄχι «ἐκ τῆς οὐσίας» Αὐτοῦ καί κατὰ συνέπεια ὅτι ὑπῆρξε χρόνος πού δέν ὑπῆρχε ὁ Υἱὸς («ἦν ποτὲ ὅτε οὐκ ἦν»).

Οἱ Πατέρες τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κατεδίκασαν τίς συγκεκριμένες αἵρετικὲς ἀπόψεις

* Εἰσήγησις στήν Πανηγυρική Συνεδρία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιά τὴν συμπλήρωση 1.700 ἐτῶν ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Αἴθουσα Συνεδριῶν, Ἀθήνα, Ἱερὰ Σύνοδος, 2 Ἰουνίου 2025). Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τό ἔτος 1925 πραγματοποιοῦσε ἀνάλογη Πανηγυρική Συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μέ ὁμιλητὴ τὸν Μητροπολίτη Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως καί μετὰ ταῦτα Μητροπολίτη Μεσσηνίας Πολύκαρπο Συνοδινό, (βλ. περιοδικό *ΕΚΚΛΗΣΙΑ* Γ' (1925), σσ. 169-170, 177-179), μέ ἀφορμὴ τὴν συμπλήρωση 1.600 ἐτῶν ἀπὸ τὴν σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

του Ἀρείου καί διετύπωσαν μέ τό Σύμβολο τῆς Πίστεως τήν ὀρθότητα στήν πίστη, ὅτι δηλαδή ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γεννήθηκε «ἐκ τοῦ Πατρὸς μονογενῶς, ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρὸς», εἶναι Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθείς οὐ ποιηθείς, «ὁμοούσιος» πρὸς τόν Θεόν Πατέρα, σαρκωμένος καί ἐνανθρωπήσας.

Ἡ παρούσα Σύνοδος ἔλυσε ἕνα θεολογικό πρόβλημα τό ὁποῖο ἀπασχολοῦσε τήν Ἐκκλησία ἤδη ἀπό τόν 2ο αἰῶνα καί ἀποτύπωσε τήν ἐνιαία καί καθολική πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ὡς συνέχεια τῆς πίστεως τῶν Ἀποστόλων καί τῶν πρώτων Πατέρων καί μάλιστα στό πλαίσιο τῆς βιβλικῆς παραδόσεως καί στή βάση διατυπώσεως τῆς ἀρχέγονης Χριστολογίας.

Γιά τούς λόγους αὐτούς ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ὀρθά θεωρεῖται διαχρονικά ὡς ἡ αὐθεντική ἔκφραση τῆς συνοδικῆς αὐτοσυνηδησίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ κατὰ τή σύγκληση, συγκρότηση καί λειτουργία της ἐφαρμοσθηκαν πλήρως τά κριτήρια τῆς συνοδικῆς παραδόσεως, τά ὁποῖα, ὅπως θά δοῦμε παρακάτω, ἐπιβεβαίωσαν ἀπόλυτα τή σχέση της μέ τήν μέχρι τότε ἰσχύουσα συνοδική παράδοση καί λειτουργία.

2. Ἡ μετάβαση ὅμως ἀπό τήν τοπικότητα στήν οἰκουμενική διάσταση τῆς συνοδικότητας δέν ἦταν ἕνα γεγονός στιγμιαῖο. Χρειάστηκε ἀρκετός κόπος γιά τήν ἐπίτευξη μιᾶς πορείας σύγκλισης καί κυρίως πνεῦμα συνεργασίας καί κοινωνίας τῶν τοπικῶν ἐπισκόπων, ὥστε νά ἐπιτευχθεῖ ἡ καθολική ἀποδοχή συγκλίσεώς της, μέ σκοπό τήν ἐπίλυση ἑνός θεολογικοῦ θέματος σημαντικοῦ κυρίως ὡς πρὸς τίς σωτηριολογικές του διαστάσεις. Ἐπιπλέον ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, στηριζόμενη στή μακραίωνη ἐκκλησιολογική παράδοση καί στή λειτουργική ἐμπειρία της, παρέμεινε πιστή στήν ἐφαρμογή καί λειτουργία τῆς συνοδικότητας, γι' αὐτό καί δέν ἔπαυσε ποτέ νά ἀντιλαμβάνεται τήν αὐτοσυνηδησία της στά ὅρια τῆς συνοδικῆς ἔκφρασης τῆς «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως». Στή βάση αὐτῆς τῆς αὐτοσυνηδησίας, ἡ σχέση Ἐκκλησίας καί Συνόδου κατενοεῖτο πάντοτε ὡς μία σχέση «πράγματος ταυτότης», ἐνῶ ἡ Σύνοδος

κατέστη τό μοναδικό μέσο ἀλάθητης ἔκφρασης, διατύπωσης καί ἐρμηνείας τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας καί συγχρόνως ὁ κατεξοχὴν τρόπος διαφύλαξης καί ἐπιβεβαίωσης τῆς ἐνότητας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἀφοῦ ἡ ἐνότητα δέν εἶναι μία ἀθροιστικοῦ τύπου σύνδεση, ἀλλά ἕνα γεγονός ἐκκλησιολογικό, μέ τό ὁποῖο ἐκφράζεται ἡ καθολικότητα τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας καί ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἀποστολικότητα αὐτῆς τῆς πίστεως.

Ἡ συνοδική αὐτή αὐτοσυνηδησία τῆς Ἐκκλησίας διέπει ὅλες τίς ἐκφράσεις καί λειτουργίες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, σέ ἀναφορά πάντοτε πρὸς τό μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί τή μυστηριακή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μόνο μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴ συνοδική λειτουργία ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νά θέτει ὅρια ὡς πρὸς τήν κανονικότητα, νά διακηρύττει τήν ὀρθότητα τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως καί νά ἀποκηρύσσει θέσεις ἢ ἀπόψεις ὡς αἰρετικές ἐναντι τῆς ὀρθοδοξίας.

Πρὸς ἐπίτευξη τῶν ἐπιδιωκόμενων αὐτῶν στόχων καί σκοπῶν, ἡ Ἐκκλησία, ὅποτε ἔκρινε ὅτι ἦταν ἀναγκαῖο, δέν δίσταζε νά δημιουργεῖ καί νέες μορφές συνοδικῶν ἐκφράσεων μέ σκοπὸ τήν ἐπίλυση ἀνάλογων τοπικῶν ἢ καθολικῶν ζητημάτων, θεολογικῶν καί ἐκκλησιολογικῶν ἢ καί κανονικῆς φύσεως.

Στήν ἱστορική πορεία τῆς Ἐκκλησίας ὅμως ὑπάρχει καί μία ἀναλογικότητα, ὡς ἄρρηκτη συζυγία, μεταξύ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης καί τῆς ἐδαφικῆς περιγραφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιοδοσιῶν σέ τοπική, περιφερειακή καί οἰκουμενική διάσταση, ὡς αὐθεντική προσ-αρμογή τοῦ συνοδικοῦ συστήματος στό πλαίσιο τῶν διαδοχικῶν σχημάτων διοικητικῆς ὁργανώσεως τῆς Πολιτείας. Ξεκινᾷ μέ τόν οἰκεῖο ἐπίσκοπο τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας καί τό τοπικό «πρεσβυτέριον», κατὰ τούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες, καί ἐξελισσεται μέ τήν εἰσαγωγή τοῦ Μητροπολιτικοῦ συστήματος στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, τὴ μορφή τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.) καί τοῦ Πατριαρχικοῦ συστήματος, μέ τήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο (451 μ.Χ.) κ.έξ.

Σέ όλες αυτές τίς μορφές καί ἐκφράσεις συνοδικότητας, ἡ προεδρία συνήθως ἐδίδετο στόν ἐπίσκοπο τῆς «πρωτευούσης πόλεως» ἢ στόν ἀρχαιότερο τῶν ἐπισκόπων. Συμμετεῖχε μεγάλος ἀριθμός ἐπισκόπων, κατεβάλλετο προσπάθεια στή Σύνοδο οἱ ἀποφάσεις νά ληφθοῦν «ἐν ὁμοφωνίᾳ» (consensus), χωρίς νά ἀποκλείεται καί τό «δικαίωμα τῆς πλειοψηφίας», ἐνῶ ἡ σύγκληση τῆς Συνόδου συνδεόταν ἀπαραίτητα καί ἀπαρέγκλιτα μέ τήν εὐχαριστηριακή κοινωνία.

Ἡ Σύνοδος ἐπίσης, ὡς ἡ ἔκφραση τῆς ἐνότητας τῶν ἐπισκόπων, θεμελιώνεται στήν ἰδέα ὅτι κάθε ἐπίσκοπος εἶναι διάδοχος ὅλων τῶν Ἀποστόλων, ὅπως καί κάθε ἐπισκοπικός θρόνος, ἦταν ἡ «καθέδρα τοῦ Πέτρου» (Cathedra Petri)². Μέ τόν τρόπο αὐτόν κάθε ἐπίσκοπος ἔπρεπε νά ἐκφράζει τήν ἐνότητά του μέ τούς ἄλλους ἐπισκόπους, ὡς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων, μέ τή συμμετοχή του σέ μία Σύνοδο (corpus Episcoporum).

Τό γεγονός αὐτό, τῆς ἀποστολικότητας καί καθολικότητας κάθε Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσε τό πρῶτο βῆμα πρὸς τήν οἰκουμενικότητα μιᾶς Συνόδου. Ὑπὸ τήν ἔννοια αὐτή ἐκφράζεται καί ἡ σχέση τῆς Συνόδου πρὸς τήν ἀποστολικότητα καί τήν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, χωρίς βέβαια οἱ ἐπιμέρους Τοπικῆς Ἐκκλησίες νά κατανοοῦνται ὡς ἀλληλοσυμπληρούμενα τμήματα ἢ στοιχεῖα μιᾶς ἀθροιστικοῦ τύπου καθολικότητας.

Μέ τή λειτουργία τῆς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου, ἐλαχιστοποιήθηκε ἡ σημασία τῆς «συνόδου τοῦ ἐπισκόπου» κάθε Τοπικῆς Ἐκκλησίας, χωρίς ὅμως νά ἐξαλειφθεῖ³. Τήν ἀντικατάσταση αὐτῆς τῆς Τοπικῆς ἀπό τήν Ἐπαρχιακή Σύνοδο ἐπισημαίνει ὁ δ' κανόνας τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.), ὡς πρὸς τήν ἐκλογή τῶν ἐπισκόπων. Στήν πράξη ἡ διαδικασία αὐτή ἐπικυρώθηκε μέ τή Σύνοδο τῆς Ἀντιοχείας, τοῦ ἔτους 341 μ.Χ., μέ τὰ «κατά πλειοψηφίαν» ἐκλογικά ἀποτελέσματα, καί μέ τόν ε' κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιά θέματα κρίσεων καί ἀπονομῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Δέν ἦταν ὅμως ἐκτός τοῦ σκοποῦ λειτουργίας

τῆς Συνόδου καί ἡ λήψη ἀποφάσεων σέ θέματα πίστεως, τά ὁποῖα θά μπορούσαν νά ὀδηγήσουν σέ διαιρέσεις καί σχίσματα.

Μέ τή διαδικασία αὐτή, οἱ Σύνοδοι ἔπαιραν πλέον νά εἶναι «ἔκτακτα» γεγονότα μιᾶς Τοπικῆς Ἐκκλησίας καί κατεστάθησαν μόνιμες ἐπαρχιακές συνελεύσεις, οἱ ὁποῖες συγκαλοῦντο δύο φορές τόν χρόνο.

Ἡ ἐπικράτηση τῆς ἰδέας τῆς οἰκουμενικότητας κατὰ τόν 4ο αἰῶνα καί ἐπιπλέον ἡ ταύτισή της μέ τή χριστιανική «Οἰκουμένη» ἀπετέλεσε τή βάση ὥστε ἡ Καθολική Ἐκκλησία νά εἶναι ἓνα σῶμα σέ ὅλους τούς τόπους καί σέ κάθε τόπο, ὡς «τὸ τῆς κοινῆς Οἰκουμένης σῶμα»⁴ καί παρὰ τήν τοπική διάσπασή της γεωγραφικά, ἐνῶ ὁ συνδυασμός τῆς οἰκουμενικότητας πρὸς τήν ἀποστολικότητα τῆς Συνόδου νά ὀδηγήσει στήν κατανόηση τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου, ὡς αὐτό τό ὁποῖο ἐκφράζει τό «καθόλου» σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τήν πίστη τῆς «κατὰ τήν Οἰκουμένην» Ἐκκλησίας⁵. Ἡ συνοδική αὐτή λειτουργία ἐπιβεβαιώνεται ἤδη ἀπὸ τό δεύτερο μισό τοῦ 3ου αἰῶνα (Σύνοδος Ἀντιοχείας τοῦ 268 μ.Χ.), ὅταν οἱ ἐπίσκοποι τῆς Συνόδου ἀπευθύνονταν «...καὶ τοῖς κατὰ τὴν Οἰκουμένην πᾶσι συλλειτουργοῖς ἡμῶν ἐπισκόποις καὶ πρεσβυτέροις καὶ διακόνους καὶ πάσῃ τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ...»⁶.

Ἡ ἔννοια τῆς οἰκουμενικότητας ὅμως, ὅπως προαναφέραμε, σχετίστηκε ἄμεσα καί μέ τήν γεωγραφική της προσέγγιση. Χαρακτηριστικά ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας προσεγγίζει τή μοναδικότητα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέ τή γεωγραφική ἔκταση τῆς τότε Οἰκουμένης⁷, καθορίζοντας «μυσταγωγικά» τήν ταύτιση τῆς γεωγραφικῆς οἰκουμενικότητας μέ τήν ἐκκλησιαστική καθολικότητα⁸.

Φαίνεται τελικά ὅτι ἡ σχέση οἰκουμενικότητας, καθολικότητας καί ἀποστολικότητας, στό πλαίσιο λειτουργίας τοῦ θεσμοῦ τῆς Συνόδου, ἀπετέλεσαν τήν καταρχὴν θεολογική βάση μετάβασης ἀπὸ τήν Τοπικότητα στήν Οἰκουμενικότητα τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ. Ἐπιπλέον τὰ ἱστορικά δεδομένα, ὅπως ἡ ἐξάπλωση τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Ἀρείου πέραν

τῶν τοπικῶν ὁρίων τῆς Ἀλεξανδρείας ἀλλά καί ἡ εἴσοδός τους στήν Παλαιστίνη καί τήν Ἀντιόχεια, ἔδωσαν πλέον τήν ἀφορμή κατανόησης τῆς ἀνάγκης γιά σύγκληση μιᾶς Γενικῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Μέ τόν τρόπο αὐτόν τέθηκαν, στίς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα, τά ἐκκλησιολογικά θεμέλια δημιουργίας μιᾶς νέας μορφῆς συνοδικότητας, τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μέ τήν ὁποία ἡ ἀρχική ἔννοια τῆς καθολικότητας βρῆκε τήν ἀπόλυτη ἔκφρασή της σέ μία νέα συνοδική δομή, ἡ ὁποία χαρακτηρίστηκε ὡς Οἰκουμενική, τόσο ἐκκλησιολογικά ὅσο καί γεωγραφικά.

Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή, ἡ σύγκληση τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τόν Μ. Κωνσταντῖνο ἦταν μία αὐθεντική ἔκφραση τῆς συνοδικῆς αὐτοσυνηδησίας τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτό καί δέν ἐξέπληξε κανένα ἀπό τά ἐκκλησιαστικά μέλη. Ἄλλωστε, ἡ σύγκλησή της ὑπῆρξε ἀναγκαῖο ἀποτέλεσμα τῆς ἀδυναμίας ἐπιλύσεως τοῦ γενικότερου θεολογικοῦ προβλήματος, τοῦ ἀρειανισμοῦ, ἀπό μία ἥ καί περισσότερες Τοπικές Συνόδους, γεγονός τό ὁποῖο ἐπιβεβαιώνεται θεολογικά καί ἱστορικά. Ἡ Σύνοδος, ἄν καί παραμένει σημεῖο ἀναφορᾶς, στό πλαίσιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης καί τῆς συνοδικῆς αὐτοσυνηδησίας τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τό θεολογικό της ἔργο, ἐντούτοις δέν θά πρέπει νά μᾶς διαφεύγει ὅτι τό ἐγγεῖρημα ὑλοποιήσεώς της ἦταν ἀρκετά δύσκολο ἐξαιτίας τῆς συνθετότητάς του ἀλλά καί ὡς πρὸς τήν ἀποδοχή της.

Ἀπαιτήθηκαν περίπου 100 χρόνια μετὰ τή σύγκληση τῆς Συνόδου γιά νά καταστεῖ ἀποδεκτή ἡ καθολικότητα καί οἰκουμενικότητα τοῦ θεολογικοῦ της ἔργου καί 50 καί πλέον χρόνια γιά νά ὑπερβῇ ἡ σύγχυση, ἡ ὁποία προκλήθηκε ἀπό τήν προσπάθεια διαφόρων ἄλλων Τοπικῶν Συνόδων, ἀλλά καί πολλῶν Πατέρων καί ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, νά ἐπανερμηνεύσουν τή θεολογική της πρόταση καί κυρίως τό Σύμβολο Πίστεως πού ἐξέδωσε.

Φαίνεται λοιπόν ὅτι ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος δέν ἦταν τό τέλος, ἀλλά ἡ ἀρχή μιᾶς

συνεχοῦς θεολογικῆς συζητήσεως ὡς πρὸς τή διαδικασία διαμορφώσεως τῆς Χριστολογίας καί Πνευματολογίας ἀπό τήν «κατὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίαν».

3. Τά ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς Συνόδου, μέ τά ὁποία ἐκφράστηκε ἡ οἰκουμενικότητα της καί ἀναγνωρίστηκε ἡ καθολικότητα τῆς θεολογίας της καί τοῦ γενικότερου κανονικοῦ ἔργου της, στό πλαίσιο ἀποδοχῆς της ἀπό τή μεταγενέστερη ἐκκλησιαστική καί πατερική παράδοση, εἶναι ἐπίσης τά στοιχεῖα ἐκεῖνα τά ὁποία κατέστησαν τή Σύνοδο τόν ἀλάθητο ἔρμηνευτὴ τῆς θεολογικῆς παραδόσεως, ἔναντι τοῦ προβλήματος τοῦ ἀρειανισμοῦ καί τόν θεμελιωτὴ τῆς σύγκλησης καί σύνθεσης τῶν δύο μεγάλων θεολογικῶν παραδόσεων τῆς Ἀνατολῆς, τῆς ἀλεξανδρινῆς καί τῆς ἀντιοχειανῆς, ἓνα ἀκόμη στοιχεῖο ἐπιβεβαίωσης τῆς οἰκουμενικότητας καί καθολικότητας τῆς θεολογικῆς της προσφορᾶς.

α) Ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος, στό πλαίσιο αὐτῆς τῆς διαδικασίας σύγκλησης τῶν τοπικῶν θεολογικῶν παραδόσεων, κατάφερε νά ἐκφράσει τήν μία καί ἐνιαία πίστη τῆς «Καθόλου Ἐκκλησίας» στό Σύμβολο Πίστεως, τό consensus δηλαδή τῆς ὅλης θεολογικῆς παραδόσεως καί τῆς «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως».

β) Ἡ Σύνοδος κατοχύρωσε μέ τήν αὐθεντία της ὅτι οἱ ὅροι καθ' ἑαυτοί, ὡς ἀπλές λέξεις ἢ ἐκφράσεις, δέν ἔχουν κανένα ἀπόλυτα θεολογικό κύρος, ἀλλά τό κύρος τους ἔγκειται στό περιεχόμενο τῆς ἀλήθειας τῆς πίστεως τό ὁποῖο διατυπώνουν καί τό ὁποῖο πρέπει νά εἶναι σύμφωνο πρὸς τήν προηγούμενη θεολογική καί ἐκκλησιαστική παράδοση καί νά ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τή σωτηριολογική του συνέπεια καί ἀξία. Αὐτό τό περιεχόμενο ἀπετέλεσε καί τό αὐθεντικό κριτήριο κρίσεως δηλαδή ἀποδοχῆς ἢ ἀπόρριψης κάθε δογματικῆς διατύπωσης ἀλλά καί τῆς ὁρθῆς ἐρμηνείας καί ἐπιβεβαίωσής της διαχρονικά.

Ἔτσι ἡ θεολογική ἐρμηνεία ἀλλά καί ἡ διατύπωση εἶναι «ἰσχυρά καί βεβαία» μόνο ὅταν εἶναι σύμφωνη πρὸς τήν ὁμολογία τῆς πίστεως, ὡς ἔκφραση τῆς συνοδικῆς λειτουργίας καί ὄχι

μεμονωμένων ατόμων ή ομάδων, γι' αυτό και ή συμφωνία της θεολογίας προς την όμολογία πίστεως της Έκκλησίας βεβαιώνεται συνεχώς από τόν έλεγχο της «έκκλησιαστικής συνειδήσεως», ή όποία άποτελεϊ την ούσιαστική λειτουργία και έκφραση του όλου έκκλησιαστικού σώματος, τό όποιο και διακρίνει τελικά την ύγιη διδασκαλία από την αίρετική απόκλιση. Αυτή ή συνοδική έκφραση της «έκκλησιαστικής συνειδήσεως» διαφυλάσσεται από την όρατή κεφαλή του έκκλησιαστικού σώματος, τόν επίσκοπο κάθε Τοπικής Έκκλησίας, και εκφράζεται μέ τή συνοδική λειτουργία του έκκλησιαστικού σώματος. Τή σημαντική αυτή συνοδική λειτουργία κατοχύρωσε ή Β' Οικουμενική Σύνοδος μέ τόν βον κανόνα, ό όποιος όρίζει ότι οι «αίρετικοί» αποκηρύσσονται μόνο από τή Σύνοδο των επισκόπων της Έκκλησίας και όχι από μεμονωμένα άτομα ή ομάδες.

γ) Η Α' Οικουμενική Σύνοδος τόλμησε και υιοθέτησε τόν όρο «όμοούσιος», ως προερχόμενο έκ της άντιοχειανής θεολογικής παραδόσεως του όποιου ή χρήση είχε καταδικαστεί από τή Σύνοδο της Άντιοχείας του 268 έπειδή τόν χρησιμοποιούσε ό Παύλος ό Σαμοσατέας, αποδίδοντας στό πρόσωπο του Υίου, μέ τόν όρο αυτό «άνθρωπίνως» μερισμό ως προς την θεία ούσία, κατ' αναλογία μέ ό,τι συμβαίνει μέ την ανθρώπινη φύση, άμφισβητώντας μέ την παρούσα αντίληψη την πληρότητα της θεότητας του Υίου⁹.

Μέ την υιοθέτηση του «άγραφου» όρου «όμοούσιος» από την Α' Οικουμενική Σύνοδο, ό όρος έλαβε νέο θεολογικό περιεχόμενο, διαφορετικό από τό μοναρχιανικό (Παύλος Σαμοσατέας), και συγχρόνως έπιβεβαιώθηκε άφενός ή παρηγοσία των Πατέρων της Νικαίας, νά υπερβοϋν δηλαδή την παλαιά απαγόρευση, ως προς τή χρήση του συγκεκριμένου όρου, και άφετέρου νά δοθεί ή δυνατότητα στη Σύνοδο νά καταστήσει τόν όρο ως τό κατεξοχήν μέσο έκφρασης της αλήθειας της πίστεως της «Καθόλου» Έκκλησίας. Ό Υίός είναι Θεός, έπειδή είναι «όμοούσιος τῷ Πατρί»,

προέρχεται «έκ της ούσίας του Πατρός» και έχει την ίδια και «ταύτην ούσίαν» (ταυτότητα ούσίας) προς την ούσία του Θεού Πατέρα.

Έξαιτίας της συγκεκριμένης θεολογικής συμβολής, τό Σύμβολο της Νικαίας κατέστη ή μόνη «ίκανή και αὐτάρκης έκφρασις προς άνατροπήν πάσης άσεβοϋς αίρέσεως και προς άσφάλειαν της έκκλησιαστικής διδασκαλίας»¹⁰, αλλά και ή μόνη αυθεντική έκφραση της αλήθειας της πίστεως έναντι όποιουδήποτε άλλου Συμβόλου, τό όποιο εκδόθηκε μετά τή Σύνοδο της Νικαίας και μέχρι του έτους 381 μ.Χ., αλλά και μέχρι την Δ' Οικουμενική Σύνοδο (451 μ.Χ.).

4. Ό τρόπος μέ τόν όποιο ή Σύνοδος «μεταστοιχείωσε» θετικά τό αρχικά άρνητικό περιεχόμενο του όρου «όμοούσιος», στό πλαίσιο της θεολογικής και έκκλησιαστικής παραδόσεως, έπιβεβαιώνει και τόν τρόπο μέ τόν όποιο αποδέχθηκε θεολογικά την πρό αυτής θεολογική παράδοση (άντιοχειανή και άλεξανδρινή) και την κατέστησε θεολογική βάση έκφρασης «συμπάσης» της Έκκλησίας.

Η διαδικασία αυτή αποδεικνύει ότι:

α) Η αποδοχή σχετίζεται άμεσα μέ τό γεγονός της Έκκλησίας και έκφράζεται «έν τῇ Έκκλησίᾳ» και «διὰ της Έκκλησίας». Έξαιτίας μάλιστα αυτής της έκκλησιολογικής της διάστασης σχετίζεται άμεσα και μέ αυτό τό όποιο όρίζουμε ως «έκκλησιαστική συνείδηση», ή όποία θεμελιώνεται στην «traditio veritatis» (παράδοση της αληθείας) και καταξιώνεται στό μυστήριο της Θείας Εϋχαριστίας¹¹, όπως και ή ίδια ή συνοδική λειτουργία, άφου «Έκκλησία συστήματος και συνόδου έστίν όνομα»¹².

Οί Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου όμολόγησαν μέ τό Σύμβολο της Πίστεως την συμφωνία τους προς την παράδοση και την πίστη της Καθολικής Έκκλησίας, «ήν ό μὲν Κύριος έδωκεν, οί δὲ Απόστολοι έκήρυξαν, και οί Πατέρες έφύλαξαν. Έν ταύτῃ γάρ ή Έκκλησία τεθεμελιώται, και ό ταύτης έκπίπτων οὐτ' άν εἴη, οὐτ' άν έτι λέγοιτο Χριστιανός»¹³.

Ἡ σύνδεση αὐτὴ τῆς Συνόδου μέ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καθορίζει ἀφενὸς τὸν τρόπο μέ τὸν ὁποῖο καθίσταται ἀποδεκτὴ ἡ Σύνοδος, στό πλαίσιο τῆς «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως», ὡς “regula fidei” (κανόνας πίστεως), ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφετέρου τὴ σημασία τοῦ συνοδικοῦ ἔργου. Ἡ σύνδεση αὐτὴ ἐπιβεβαιώνει ἐπίσης ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Συμβόλου Πίστεως τῆς Συνόδου ἦταν μία δύσκολη πορεία καὶ προκάλεσε ἀρκετὲς θεολογικὲς ζυμώσεις ἐπὶ 1 ½ αἰῶνα, μέχρι καὶ τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (451 μ.Χ., Χαλκηδόνα), μέ τὸ ὁποῖο τελικὰ προσδιορίστηκαν θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ τὰ ὅρια διάκρισης μεταξύ ὀρθοδόξιας καὶ αἵρεσης. Ἡ ἀποδοχὴ τέλος, ὡς πράξη λειτουργικὴ καὶ συνοδικὴ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσε τὸ κατεξοχὴν μέσον διαφύλαξης τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίστεως ἀνόθευτης καὶ ἀκεραίας ἀπὸ τίς διαφορὲς ἀπόπειρες αἰρετικῶν στρεβλώσεων, ἀκόμη καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ κειμένου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, κυρίως μεταξύ τῶν ἐτῶν 325 καὶ 381 μ.Χ., ἀπὸ ἓνα «λαβύρινθον Συμβόλων»¹⁴.

Ἦδη ἡ Β΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπικυρώνει τὴν πίστη τῶν 318 Πατέρων, στή Συνοδικὴ της Ἐπιστολὴ «Πρὸς τοὺς Δυτικούς» (382 μ.Χ., Κωνσταντινούπολη), ἐνῶ ἡ Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (431 μ.Χ., Ἐφεσος) μέ τὸν ζ΄ κανόνα της καθιστᾷ τὸ Σύμβολο Πίστεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου κριτήριον ὀρθοδόξιας καὶ ἐπιβεβαίωσης ἀληθοῦς πίστεως¹⁵, γι’ αὐτὸ καὶ ἀπαγορεύει πλέον τὴ σύνταξη ἢ χρῆση κάποιου ἄλλου Συμβόλου Πίστεως¹⁶.

Ἀντίστοιχη ἀποδοχὴ ἔχουμε καὶ ἀπὸ τὴν Δ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (451 μ.Χ., Χαλκηδόνα), ὅπου, μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς «Ἐκθέσεως Πίστεως» τῆς Νικαίας, οἱ Πατέρες τῆς Συνόδου ἐβόησαν: «Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων. Ταύτη πάντες πιστεύομεν. Αὕτη ἀληθινὴ πίστις. Αὕτη ἡ ἀγία πίστις. Αὕτη αἰωνία πίστις. Εἰς ταύτην ἐβαπτίσθημεν. Εἰς ταύτην βαπτίζομεν. Πάντες οὕτως πιστεύομεν»¹⁷, καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἀπαγορεύουν «προσκομίζειν ἢ διδάσκειν» ἢ παραδιδόναι ἕτερον σύμβολον

τοῖς ἐθέλουσιν ἐπιστρέφειν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας¹⁸. Ἀργότερα, τὸ δεύτερον μισὸ τοῦ βίου αἰῶνα, ὡς Σύμβολο πλέον Πίστεως Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως θὰ εἰσαχθεῖ στὴ Θεία Λειτουργία, πιθανῶς ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Πέτρον τὸν Κναφέα¹⁹.

Ὅσα ἀναφέραμε ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ Σύμβολο Πίστεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπετέλεσε τὴ σπονδυλικὴ στήλη ἐκθεσης τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς «Καθόλου» Ἐκκλησίας καὶ ὑπ’ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ τόσο ἡ Δ΄ ὅσο καὶ ἡ Στ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὅχι μόνον ἐπεκύρωσαν τὸ συγκεκριμένο Σύμβολο ἀλλὰ καὶ θεώρησαν τὸ Σύμβολο τῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ 381 μ.Χ., ὅχι ὡς ἓνα νέο Σύμβολο ἀλλὰ μία «τράνωσιν», ἐρμηνεία καὶ συμπλήρωση μέ βιβλικὲς μαρτυρίες. Ἀντίστοιχες ἀναφορὲς ἀποδοχῆς συναντᾶμε καὶ στοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ στίς ἀποφάσεις Τοπικῶν Συνόδων.

β) Ἡ ἀποδοχὴ ἀποτυπώνεται καὶ στό πλαίσιο τῆς λατρείας τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἄλλον αὐθεντικὸ τρόπο ἐκφρασης, ἀποδοχῆς καὶ ἀναγνώρισης τοῦ ἔργου τῆς Συνόδου, στό πλαίσιο τῆς «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως» καὶ τῆς ὀρθοδόξου λειτουργικῆς παραδόσεως²⁰. Ἡ ἀρχαιότερη μνηεὶ ἀναγραφῆς τῆς μνήμης τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου στὰ Δίπτυχα καὶ ἡ τέλεση εἰδικῆς λειτουργικῆς «συνάξεως» ἀνάγεται στοὺς χρόνους τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου Β΄ (518-520 μ.Χ.)²¹, καὶ ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου Α΄ (535-538 μ.Χ.) ἔχουμε τὴν πρώτη συναξαριακὴ ἀναφορὰ μνήμης τῆς Συνόδου, στίς 28 Μαΐου καὶ τὴν Ζ΄ Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα. Τὸ ἔτος 582 μ.Χ. μαρτυρεῖται καὶ ἡ τιμὴ τῶν Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς ὡς ἁγίων πλέον, μέ τὴν πρώτη συγγραφὴ ἐγκωμίου σ’ αὐτοὺς νὰ καταγράφεται τὸ 725 μ.Χ. περίπου ἢ τὸ πολὺ μέχρι τὸν 9ο αἰῶνα²².

γ) Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀνεγνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ στὰ πρόσωπα τῶν πολεμίων τῶν αἰρέσεων τοὺς «ἐγκριτοὺς Πατέρας» καὶ θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας (Egregii Doctores Ecclesiae)²³, ἐπικαλούμενη ὡς ὀρθὴ τὴ θεολογικὴ

έρμηνεία τους ως προς τόν αμαρτυρο καί «ἄγραφο» θεολογικό ὄρο «ὁμοούσιος», τόν «διαβεβλημένον» μέχρι τότε ἀπό τήν ἀδόκιμη σύνδεσή του μέ τήν αἰρετική διδασκαλία τοῦ δυναμικοῦ μοναρχιανοῦ Παύλου τοῦ Σαμοσατέα. Χαρακτηριστικές εἶναι οἱ θέσεις τοῦ Μ. Ἀθανασίου, ὡς πρὸς τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο χρησιμοποιήθηκαν οἱ πατερικές ἀναφορές καί ἐρμηνεῖες γιά τή θεμελίωση τοῦ συγκεκριμένου ὄρου «ὁμοούσιος» ἀπό τούς Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου²⁴, ἐπαναβεβαιώνοντας τή σύνδεση τῆς ἀποφάσεώς της μέ τήν «ἐκκλησιαστική συνείδηση» καί τήν προηγούμενη πατερική καί θεολογική παράδοση.

Ἡ Σύνοδος υἱοθέτησε, γιά πρώτη φορά, τήν ἐξῆς ἐρμηνευτική διάκριση, τό Σύμβολο Πίστεως εἶναι ὑπόθεση τοῦ φρονήματος τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θεολογική του ὁμως ἐρμηνεία ἀποτελεῖ ἔργο κυρίως τῶν Θεολόγων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, συνδέοντας μέ τόν τρόπο αὐτόν τή θεολογία τῶν Πατέρων μέ τή σταθερή βάση τοῦ «κανόνος τῆς ἀληθείας» (*regula veritatis*). Ἔτσι τό Σύμβολο Πίστεως κατέστη τό διαχρονικό καί οἰκουμενικό κριτήριο διάκρισης μεταξύ ὀρθοδοξίας καί ἐτεροδοξίας γιά ὅλες τίς Τοπικές Ἐκκλησίες τῆς Χριστιανικῆς Οἰκουμένης καί συγχρόνως προβλήθηκε τό «καθολικό» κῦρος του. Τό ἐξαιρετικό αὐτό κῦρος τῆς θεολογικῆς προσφορᾶς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, στή βάση τῆς σύνδεσης ἡ ὁποία ἐπετεύχθη ἀπό τούς Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπιβεβαιώνεται πλέον μέ τή διαχρονική ἀξία καί ἀποδοχή τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων. Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς σύνδεσης ἡ θεολογία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας κατέστη μετά τήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο, ἐπίσης, τό κριτήριο γνησιότητας τῆς ὀρθοδοξίας στίς συνοδικές συζητήσεις διαφόρων θεολογικῶν ζητημάτων, γι' αὐτό καί στήν Γ' Οἰκουμενική Σύνοδο (431 μ.Χ., Ἔφεσος), ἔχουμε γιά πρώτη φορά τήν ἐπὶ κλήσιν τους μέ τίς λεγόμενες «χρήσεις» μέσα ἀπό διάφορα πατερικά «ἀνθολόγια» (*florilegia*). Πρῶτος ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας (412-444 μ.Χ.) προέβαλε, στήν Γ' Οἰκουμενική Σύνοδο (431 μ.Χ.), «τὰς τῶν

θεολόγων φωνάς» ὡς τό παράλληλο κριτήριο ὀρθότητας ἐρμηνείας τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀγίας Γραφῆς, μέ σκοπό τήν «βεβαίωσιν» ἢ τήν ὑπεράσπιση τῆς ὀρθοδοξίας τῆς πίστεως, ἐνῶ στήν Δ' Οἰκουμενική Σύνοδο (451 μ.Χ.) εἰσάγεται στόν «Ὅρον πίστεως» ἡ ρητή ἀναφορά «ἐπόμενοι τοίνυν τοῖς ἁγίοις Πατράσιν... συμφώνως ἅπαντες ἐκδιδάσκομεν...», ἐπιτυγχάνοντας μέ τόν τρόπο αὐτό μία συμφωνία τῶν Ὁρῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων πρὸς τήν κοινή καί διαχρονική συμφωνία τῆς θεολογικῆς σκέψης τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας (*consensus Patrum*), ὡς τό αὐθεντικό δηλαδή κριτήριο θεμελίωσης τῆς ὀρθοδοξίας τῶν διαφόρων θεολογικῶν ἀπόψεων, τίς ὁποῖες τό ἴδιο τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀξιολογοῦσε ὡς διαδικασία ἀποδοχῆς (*reception*) μέσῳ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Αὐτή ἡ ἄρρηκτη συζυγία καί σχέση τῆς θεολογίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τήν Ὁμολογία Πίστεως καθιέρωσε τελικά καί τήν ἐξαιρετική αὐθεντία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τόσο γιά τήν ὀρθόδοξη ἐρμηνεία τῆς πίστεως, ὅσο καί γιά τήν εἰδικότερη ἀποστολή τῆς θεολογίας τους σέ ὁλόκληρη τήν ἀνέλιξη τῆς θεολογικῆς παραδόσεως γιά τήν ἴδια τήν Ἐκκλησία.

Μποροῦμε λοιπόν νά ἐπισημάνουμε, ὅτι ἡ διαδικασία ἀποδοχῆς τοῦ Συμβόλου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπιβεβαιώθηκε ὀριστικά ὕστερα ἀπό παρέλευση πενήντα καί πλέον ἐτῶν μετά τή Σύνοδο, ἐνῶ κατεβλήθησαν προσπάθειες ἐπαναπροσδιορισμοῦ καί ἐπανερμηνείας του. Ἀπό πολλούς θεωρήθηκε ὅτι μποροῦσε νά ὑποκατασταθεῖ ἀπό Σύμβολα ἄλλων Τοπικῶν ἢ Μειζόνων Συνόδων, ὅχι ὁμως Οἰκουμενικῶν. Ἀκούστηκαν βέβαια καί ἀκραῖες φωνές, ὅπως π.χ. ὅτι τό Σύμβολο μπορεῖ νά ἐπανερμηνευθεῖ ἀπό ἄλλα Σύμβολα Τοπικῶν Συνόδων ἢ καί νά τροποποιηθεῖ. Ὅμως, ἡ συμφωνία πρὸς τήν «ἐκκλησιαστική συνείδηση» καί ἡ ἐκκλησιαστική (λειτουργική) ἀναγνώριση τοῦ θεολογικοῦ ἔργου της, στό πλαίσιο τῆς συνοδικῆς παραδόσεως τῆς «Καθόλου» Ἐκκλησίας, ἐπιβεβαίωσε ὅτι ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀποτελεῖ τήν πρώτη

καί κατεξοχὴν ἔκφραση οἰκουμενικῆς συνοδικότητος, ἔστω καὶ ἂν αὐτό κρίθηκε θετικά μετὰ τὴν παρέλευση 100 χρόνων ἢ καὶ ἂν ἀκόμη δημιουργήθηκαν πολλές ἀμφισβητήσεις καὶ ἀρκετὰ προβλήματα, τὰ ὅποια ὁδήγησαν σὲ διαιρέσεις.

Τελικὰ φαίνεται ὅτι τὸ μέλλον εἶναι αὐτοῦ ἐπιβεβαιώνει, ἐπαληθεύει καὶ ἐδραιώνει στὴν Ἐκκλησία τίς ἱστορικὲς ἀποφάσεις ὡς «Ἀλήθειες», καὶ δίνει νόημα καὶ κύρος σ' αὐτές, ὡς ἔκφραση τῆς «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως» καὶ τῆς βιβλικῆς καὶ πατερικῆς παραδόσεως ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνεκτίμητη ἐμπειρία βιώσεως στό πλαίσιο τῆς συνοδικῆς λειτουργίας καὶ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

5. Ἀποδοχὴ ὅμως δέν ἐπιτεύχθηκε μόνο ὡς πρὸς τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως καὶ τὴν ἐρμηνεία του ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ λοιπὸ ἔργο τῆς Συνόδου, κυρίως τὸ κανονικό, τὸ περὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ χρόνου ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα καὶ τῇ διευθέτησιν τοῦ Μελιτιανοῦ σχίσματος, μέ σκοπὸ ἀφενὸς νὰ ἐπιλυθοῦν ζητήματα ποικιλικῆς καὶ ἐκκλησιαστικοκανονικῆς οἰκονομίας, καὶ ἀφετέρου νὰ τερματιστοῦν οἱ ἔριδες.

α) Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐξέδωσε εἴκοσι κανόνες, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται σὲ θέματα ἐκκλησιαστικῆς ὁργανώσεως (6, 7), ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως (4, 5, 8), ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας (1, 2, 3, 9, 15, 16, 19), στό ζήτημα τῶν πεπτωκότων (10, 11, 12, 13, 14), σὲ θέματα λατρείας καὶ λειτουργικῆς εὐταξίας (18, 20) καὶ τέλος σὲ θέματα χριστιανικοῦ βίου (17).

Οἱ κανόνες αὐτοὶ ἐπικυρώθηκαν ἀπὸ τὴν Β' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (381 μ.Χ., Κωνσταντινούπολη) καὶ ἀπὸ τὴν Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (451 μ.Χ., Χαλκηδόνα). Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀναφορὰ: «*μὴ ἀθετεῖσθαι τὴν πίστιν μηδὲ τοὺς κανόνας τῶν πατέρων τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτώ, τῶν ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας συνελθόντων*», ἐνῶ ἀνάλογη εἶναι καὶ ἡ ἐπισήμανση τῆς Πενθέκτης «ἐν Τρούλλῳ» Οἰκουμενικῆς Συνόδου (691 μ.Χ., Κωνσταντινούπολη), στοὺς δύο πρώτους κανόνες, μέ τοὺς ὁποίους ὁρίζει καὶ ἐπικυρώνει τοὺς κανόνες καὶ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς

Συνόδου μαζί μέ ἄλλους κανόνες Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ Πατέρων. Ἀναφέρει χαρακτηριστικά ἡ Σύνοδος: «*μηδενὶ ἐξεῖναι τοὺς προδηλωθέντας παραχαράττειν κανόνας ἢ ἀθετεῖν ἢ ἑτέρους παρὰ τοὺς προκειμένους παραδέχεσθαι κανόνας, ψευδεπιγράφως ὑπὸ τινων συντεθέντας, τῶν τὴν ἀλήθειαν καπηλεύειν ἐπιχειρησάντων*».

Ἡ ἔκδηλη αὐτὴ προσπάθεια τῶν Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων νὰ διαφυλάξουν καὶ νὰ διατηρήσουν ἀλώβητο τὸ κανονικὸ ἔργο τῶν προηγουμένων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων ἀλλὰ καὶ ἡ θεμελίωση τοῦ περιεχομένου ὁποιασδήποτε νέας κανονικῆς διάταξης μέ μία περιγραφικὴ ἀναφορὰ στὴν προγενέστερη κανονικὴ παράδοση ἐκφράζει ἀφενὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀποδοχὴ (reception) τοῦ κανονικοῦ ἔργου τῆς Συνόδου, στό πλαίσιο τῆς παραδόσεως τῆς συγκεκριμένης κανονικῆς ἀναφορᾶς, καὶ ἀφετέρου τὴν καθολικὴ ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση τοῦ περιεχομένου καὶ τοῦ πνεύματος τῶν θεσπιζομένων νέων κανόνων, ἀφοῦ οἱ παλαιότεροι καὶ προγενέστεροι κανόνες ἀποτελοῦν αὐθεντικὸ κριτήριον διασφάλισης τῆς κανονικῆς πιστότητας.

Ἡ παρούσα ἀρχή, ὡς ἔκφραση ἀποδοχῆς τοῦ κανονικοῦ ἔργου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπιβεβαιώνεται μέ τὴ διαχρονικὴ πρόσληψη τοῦ κανονικοῦ τῆς ἔργου, ἐνῶ ἀποκλείει κάθε ἀντίληψη περὶ ἀναιρέσεως τοῦ συγκεκριμένου ἔργου μέ τὴ θέσπιση νέων κανόνων ἀπὸ τίς μεταγενέστερες Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Συνόδους καὶ ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι οἱ Σύνοδοι, οἱ ὁποῖες ἐπέμεναν σταθερὰ στὴν καθολικὴ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, διετύπωσαν πλῆθος νέων κανόνων γιὰ πολλὰ νέα κανονικὰ ζητήματα, ἀποδίδοντας μεγάλη σημασία στὴν προγενέστερη κανονικὴ παράδοση καὶ ἐν προκειμένῳ στό κανονικὸ ἔργο τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αὐτὴ ἡ ἔκφραση ἀποδοχῆς ἐπικυρώνει τὴν ἀνάδειξη τῆς αὐθεντικῆς συνέχειας τῆς κανονικῆς παραδόσεως σὲ ὅλες τίς ἐποχὲς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ αὐθεντική ὁμως συνέχιση τῆς κανονικῆς παραδόσεως δέν ἀποκλείει καί τήν τροποποίηση τῶν προγενέστερων κανόνων, ὡς μία προσπάθεια ἐρμηνείας, ἐπεξηγήσεως καί ἀνανέωσης, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται ἀπό τήν ἐμφάνιση ἢ τή μεταβολή τῶν ἱστορικῶν ζητημάτων, χωρίς βεβαίως ἡ παροῦσα ἔκφραση τροποποίησης νά θίγει τήν οὐσία ἢ τό πνεῦμα τῆς προγενέστερης κανονικῆς παραδόσεως. Συνεπῶς ἡ τροποποίηση τῆς προγενέστερης κανονικῆς παραδόσεως δέν συνεπάγεται τήν κατάργησή της ἀλλά τή θέσπιση νέων κανόνων ἀπό τίς Συνόδους μέ βάση τό πνεῦμα τῶν παλαιῶν, γιατί οἱ κανόνες ἀποτελοῦν πάντοτε τό ἀναπαλλοτρίωτο κριτήριο τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκφράζουν κατὰ ἐποχές τήν αὐθεντική συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας καί τή γνήσια ἐμπειρία Της, γι' αὐτό καί ἀποτελοῦν δομικά στοιχεῖα τῆς διαχρονικῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ βάση τίς παρούσες κανονικές ἀρχές ἡ τροποποίηση τῶν κανόνων δ' καί ε' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τούς κανόνες β' καί στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποτελεῖ ἔκφραση ἀποδοχῆς τους καί ἀναγνώρισης τοῦ κύρους τους, τό ὁποῖο παραμένει ἀμείωτο στό πλαίσιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί κανονικῆς παραδόσεως, οἱ δέ τροποποιήσεις πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τῶν τροποποιημένων κανόνων πρὸς ἐπίλυση διαπιστωμένων ἀναγκῶν. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά μία ὁλόκληρη σειρά κανόνων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιά ἀνάλογες καί ἀντίστοιχες διαδικασίες ἐρμηνευτικῶν καί ἐπεξηγηματικῶν τροποποιήσεων ἀπό τίς μεταγενέστερες Οἰκουμενικές ἢ Τοπικές Συνόδους καί ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι λοιπόν προφανές ὅτι μέ τούς ὁμοειδεῖς κανόνες δέν ἔχουμε μία παράλληλη διατύπωση ἑνός μέρους τῆς ἴδιας ἀλήθειας τῆς πίστεως, ἀλλά μία διαφορετική ἐφαρμογή τῆς πληρότητάς της σέ διαφορετικά ἐκκλησιαστικά ζητήματα καί σέ διαφορετικές ἐποχές, στή βάση ὁμως τῶν ἰδίων ἀρχῶν καί κανονικῶν προϋποθέσεων.

Κάθε κανόνας δέν προσδιορίζει τήν πλήρη καί διαχρονική ἐφαρμογή τῆς ἀλήθειας γιά τό συγκεκριμένο ζήτημα στήν ἱστορική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά παρέχει μία διαφορετική καί ἐπί μέρους προοπτική τῆς ὅλης ἀλήθειας, τήν ὁποία κατέχει ἡ Ἐκκλησία καί τήν ἐκφράζει στά κατὰ ἐποχές ἀνακύπτοντα ἐκκλησιαστικά ζητήματα.

Οἱ θεσπισθέντες λοιπόν ἀπό τήν Ἐκκλησία κανόνες κατὰ τό ἱστορικό της παρελθόν δέν περιπίπτουν, μέ τή θέσπιση νέων κανόνων σέ ἀχρησία ἢ ἀχρηστία, οὔτε καταργοῦνται κατὰ τό πνεῦμα ἢ κατὰ τήν οὐσία τους, διότι τό πνεῦμα καί ἡ οὐσία τῆς κανονικῆς παραδόσεως πρέπει νά διαφυλάσσονται ἀνόθευτα σέ κάθε νέα κανονική διατύπωση²⁵.

β) Ὅπως εἶναι γνωστό ἡ Α' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀσχολήθηκε εἰδικά καί μέ τό θέμα καθορισμοῦ τοῦ χρόνου ἑορτασμοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ Πάσχα. Ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ἀσχολήθηκε ἡ Σύνοδος μέ τό συγκεκριμένο θέμα ἦταν ἡ παρατηρούμενη ἀσυμφωνία μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τόν χρόνο ἑορτασμοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ Πάσχα, γεγονός τό ὁποῖο χαρακτηρίζεται ἀπό τόν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο ὡς «δεινόν τε καί ἀπρεπές»²⁶.

Ἡ Σύνοδος ὑπό τήν προοπτική ἐπίτευξης κοινοῦ ἑορτασμοῦ ἀπεφάσισε ὁμόφωνα τό Πάσχα νά ἑορτάζεται «ἐν μιᾷ καί τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ» «καί τήν πασχάλιον ἑορτήν ἅπαντας κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπιτελεῖν καιρόν»²⁷, ἀποδοκιμάζοντας μέ τήν ἀπόφασή της αὐτή τή συνήθεια τῶν Ἐκκλησιῶν Συρίας, Μεσοποταμίας καί Κιλικίας νά ἑορτάζουν τό Πάσχα «μετὰ τῶν Ἰουδαίων», πρὶν δηλαδή τήν ἐαρινή ἰσημερία, ἐνῶ ἐπικύρωσε καί τήν πράξη τῶν περισσοτέρων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ἐόρταζαν τό Πάσχα τήν πρώτη Κυριακή μετὰ τήν 14n τοῦ μηνός Νισάν²⁸.

Τήν ἀπόφαση αὐτή τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπεδέχθη μέ τόν α' κανόνα ἡ Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας (341 μ.Χ.), ἀπευθυνόμενη μάλιστα μέ αὐστηρότητα πρὸς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι

τολμοῦν «*παραλύειν τὸν ὅρον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης... περὶ τῆς ἀγίας ἐορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα*» γι' αὐτό καὶ τοὺς καθιστᾷ «*ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν*». Τὸν συγκεκριμένο κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπικύρωσε ἀποδεχόμενη καὶ ἡ Στ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (681 μ.Χ., β' κανόνα).

Ἡ παρούσα ἀποδοχὴ τοῦ συγκεκριμένου κανόνα ἐπιβάλλει τὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπαρασταλεύτου τῆς τηρήσεώς του καὶ μάλιστα ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους ἔθεσαν τόσον ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅσο καὶ οἱ μεταγενέστερες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας (341 μ.Χ., α' κανόνας) καὶ τῆς Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Αὐτὴ ἡ κανονικὴ ἀρχὴ ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τὴν κατάρτιση τοῦ Πασχαλίου Κανόνα γιὰ τὴν Ἀνατολὴ ἕως καὶ σήμερα, ἀνεξάρτητα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση τοῦ ἔτους 1923.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ μάλιστα ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐνδημούσας Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1592, ἐπὶ πατριάρχου Ἱερεμίου Β', κατὰ τῆς γρηγοριανῆς μεταρρύθμισης τοῦ ἡμερολογίου στὴν Δύση, ἡ ὁποία, στὸν β' κανόνα, δήλωσε τὴν προσίλωσίν της στὴν ἀπόφαση τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναφορικά μὲ τὸν ἐορτασμό τοῦ Πάσχα καὶ κατὰ τὸ πρότυπο τοῦ α' κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας (341 μ.Χ.)²⁹. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς συγκεκριμένης ἀποφάσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ χρόνου ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσει καὶ τὸν ὁδοδείκτη προσεγγίσεως ὁποιασδήποτε ἄλλης πρόκλησης ἢ συζήτησης περὶ κοινοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μεταξύ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης.

Ἐπίσης, θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἤδη ἀπὸ τὸν 2ο αἰῶνα μεταξύ Δύσης καὶ Ἀνατολῆς ὑπῆρχε μία διαφορετικὴ ἡμερολογιακὴ θεώρηση ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, χωρὶς ὅμως ἡ

διαφοροποίηση αὐτὴ νὰ προκαλοῦσε σχίσμα ἢ κατάλυψη τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας, ὅπως βεβαίως καὶ ὁ τυχαῖος κοινός ἡμερολογιακός ἐορτασμός δέν μπορεῖ νὰ «ἐπιβάλλει» ἕναν κοινόν ἐορτασμό, ὡς ἔκφραση διακοινωνίας ἢ νὰ σηματοδοτήσῃ τὴν ἀπάλειψη τῶν ὑφιστάμενων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν διαφορῶν, οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν ἀποτρεπτικὰ πάντοτε πρὸς ἕναν ἀπὸ κοινοῦ λειτουργικὸ ἐορτασμό καὶ μάλιστα ἡμερολογιακὰ σταθερό³⁰.

Κατὰ τὰ τελευταῖα 100 χρόνια (1925-2025), ἂν καὶ πραγματοποιήθηκε ἡμερολογιακὰ κοινός ἐορτασμός τοῦ Πάσχα 26 φορές, καὶ μέχρι τὸ ἔτος 2100 ὁ ἐορτασμός θὰ εἶναι ἄλλες 21 φορές κοινός, ἐντούτοις ὁ ἡμερολογιακὰ καὶ τυχαῖα συμπτωματικός αὐτός κοινός ἐορτασμός δέν συνεπάγεται ἀλλὰ οὔτε καὶ ὀδήγησε σὲ διακοινωνία (intercommunio) ἢ συλλειτουργία, ἡ ὁποία βεβαίως συνεπάγεται ἐκκλησιαστικὴ ἔνωση, προϋποθέτουσα τὴν ἐπίλυση τῶν ὑφισταμένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν διαφορῶν.

Ἐπιπλέον, ἡ ὁποιαδήποτε ἀλλαγὴ τοῦ χρονικοῦ ἡμερολογιακοῦ προσδιορισμοῦ μὲ σκοπὸ τὸν κοινὸ ἢ σταθερὸ συνεορτασμό τοῦ Πάσχα σὲ Δύση καὶ Ἀνατολὴ προϋποθέτει, στὸ πλαίσιο τῆς συνοδικῆς καὶ κανονικῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀπόφαση μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κάτι τὸ ὁποῖο δέν εἶναι πρὸς τὸ παρόν ἐφικτό.

Αὐτὸ ὑπονοεῖται καὶ στὸ Ἀνακοινωθέν τῆς Συνάξεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς 3ης Σεπτεμβρίου τοῦ 2024, περὶ τοῦ κατ' ἔτος κοινοῦ ἐορτασμοῦ τοῦ Πάσχα «*συμφώνως πρὸς τὸ Πασχάλιον τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας*», τὴν ἐπιβεβαίωση δηλαδὴ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τῆς γρηγοριανῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, τῆς μὴ ἀλλαγῆς τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προϋποθέσεων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἢ τῆς μὴ παρέκκλισης ἀπὸ τὴν κρατοῦσα ἐκκλησιαστικὴ παράδοση.

Τὸ εὐκταῖον λοιπὸν δέν εἶναι καὶ πάντοτε ἐφικτόν!!!

6. Ὁ ἑορτασμός ὅμως τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.) καὶ ἡ ἀποδοχή της ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας συνεπάγεται τὴν ἀναγνώριση τῆς ἐκκλησιολογικῆς σημασίας της ὡς πρὸς τὴν ἔννοια τῆς συνοδικότητος καὶ μάλιστα στὸν 21ο αἰῶνα, καὶ σέ ἀναφορὰ πρὸς τὰ ταυτοτικά στοιχεῖα ἄλλων χριστιανικῶν παραδόσεων. Καλούμεθα δηλαδή, στίς διαλογικὲς σχέσεις πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴ δομὴ, τὴ λειτουργία καὶ τὴ συγκρότηση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσουμε νὰ ἐπαναδιατυπώσουμε τὴν ἔννοια τῆς συνοδικότητος. Καλούμεθα γιὰ τὴν ἀκρίβεια νὰ προσεγγίσουμε τὴν Ὁρθόδοξη παράδοση τῆς συνοδικότητος ὡς μία δημιουργικὴ ἀνανέωση τῆς συνοδικῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθόδοξης ἐκκλησιολογίας, ὅχι γιὰ τοὺς «ἐντός» μόνο ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς «ἐκτός», ὅπως στὸ πλαίσιο τοῦ σύγχρονου Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Ὑπὲρ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ ἡ Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία διδάσκει, στὸ πλαίσιο τοῦ συγκεκριμένου Θεολογικοῦ Διαλόγου, περὶ τῆς δομῆς καὶ τῆς λειτουργίας τῆς συνοδικότητος καὶ περὶ τῆς ἔννοιας τοῦ Πρώτου ἐντός τῆς συγκεκριμένης ἔκφρασης συνοδικότητος καὶ ὅχι αὐτόνομα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτήν.

Ἡ συνοδικότητα, ἂν καὶ ἀνήκει στὴν οὐσία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας³¹, ἐντούτοις ἔχει παρανοηθεῖ ἀρκετὲς φορές ἀκόμη καὶ «ἐντός» τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητας, ἐπεὶδὴ πολλές φορές δὲν γίνεται ἀπόλυτα ἀποδεκτὸ τὸ ἐκκλησιολογικὸ της περιεχόμενο.

α) Τὸ πρῶτο στοιχεῖο παρανόησης εἶναι ὅτι διαχωρίζεται ἡ συνοδικὴ λειτουργία ἀπὸ τὴ Θεία Εὐχαριστία³², μὲ συνέπεια νὰ ἀμφισβητεῖται ὁ ἐπισκοποκεντρικὸς χαρακτήρας τῆς Συνόδου καὶ νὰ ἀλλοιώνεται ἡ ἐκκλησιολογικὴ της σημασία, μὲ ἀποτέλεσμα πολλές φορές νὰ προσεγγίζεται ὅχι ὡς ἐκκλησιαστικὸ γεγονός ἀλλὰ ὡς μία συνέλευση σωματειακοῦ τύπου.

β) Τὸ δεύτερο στοιχεῖο παρανόησης προέρχεται ἀπὸ μία ἐσφαλμένη ἀντίληψη περὶ τῆς θέσεως τοῦ Πρώτου, ὅχι ὡς δομικοῦ καὶ ἀναγκαίου στοιχείου σέ κάθε μορφὴ συνοδικότητος καὶ ἔκφραση ἐνότητος, ἀλλὰ ὡς ἔκφραση μιᾶς ὑπεροχικῆς δυνάμεως, μὲ ἀποτέλεσμα, σέ ὁρισμένες Τοπικὲς Ἐκκλησίες, ἡ θέση τοῦ Πρώτου νὰ μὴν κατανοεῖται ὡς μέρος τῆς συνοδικῆς διαδικασίας ἀλλὰ ὡς αὐτοπροσδιοριζόμενο καὶ ἀπομονωμένο στοιχεῖο στὸ πλαίσιο τῆς ἐκκλησιαστικότητος καὶ μόνο. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀντίληψη σέ κάθε μορφὴ συνοδικότητος ἡ θέση τοῦ Πρώτου θεωρεῖται ἐκτὸς τῆς δομῆς τῆς Συνόδου, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ὀρίζεται, οὔτε νὰ ἐλέγχεται ἢ καὶ νὰ κατανοεῖται ὡς τὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς συνοδικῆς σχέσης τοῦ Πρώτου μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπισκόπους, καὶ ἡ ψῆφος τῶν ἐπισκόπων («ἡ τῶν πλειόνων ψῆφος») νὰ μὴν θεωρεῖται ἰσχυρὴ καὶ ἀπαραίτητη, ὡς πρὸς τὸν ἀποφασιστικὸ της χαρακτήρα ἀλλὰ νὰ τῆς ἀναγνωρίζεται μόνο ὁ συμβουλευτικὸς χαρακτήρας.

Ὅμως στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ὅπως τὴ διεφύλαξε καὶ τὴν ἐξέφρασε «καθολικά» ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ἔννοια τοῦ Πρώτου δὲν εἶναι ἀποδεκτὴ χωρὶς τὴ Σύνοδο ἀλλὰ καὶ ἡ Σύνοδος δὲν νοεῖται χωρὶς τὸν Πρῶτο. Τὴ «χρυσή» αὐτὴ ἀρχὴ ἔθεσε μὲ σαφήνεια ὁ 34ος κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (8' αἰῶνας). Μὲ βάση τὸν συγκεκριμένο κανόνα ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Πρῶτος ἀποτελοῦν ἀπαραίτητα καὶ συστατικά στοιχεῖα τῆς ἐπισκοπικῆς συνοδικότητος σέ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς της, ὡς ἀλληλοπεριχωρούμενα καὶ ἀλληλοσυμπληρούμενα συνοδικά, χρονικά καὶ τοπικά, γι' αὐτὸ καὶ σέ καμμία χρονικὴ περίοδο δὲν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ ὑπάρξει χωρὶς αὐτά. Τὰ συγκεκριμένα στοιχεῖα δὲν ἐπιδέχονται μεταρρύθμιση ἢ ἐκσυγχρονισμό, ἐνῶ σέ κανένα τοπικὸ ἐπίπεδο καὶ στὸ πλαίσιο τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιολογίας δὲν εἶναι νοητὴ ἡ ὑπαρξὴ Ἐκκλησίας χωρὶς Πρῶτο ἀλλὰ καὶ χωρὶς Σύνοδο.

Τὸ ὁποιοδήποτε λειτουργήμα τοῦ Πρώτου μπορεῖ νὰ ἀσκηθεῖ μόνο ἐντός τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ 34ου Ἀποστολικοῦ

Κανόνα καί ἡ Σύνοδος δέν μπορεῖ νά ἔχει μόνο συμβουλευτικό, ἀλλά καί ἀποφασιστικό χαρακτῆρα ὡς προς τή λήψη τῶν ἀποφάσεων. Μόνο τότε ὁ Πρῶτος τῆς Συνόδου καθίσταται ἐκφραστής καί φύλακας τῆς ὁμοφωνίας ἢ τῆς πλειοψηφίας (19ος κανόνας Ἀντιοχείας) τῶν μελῶν τῆς Συνόδου.

γ) Τό τρίτο στοιχεῖο παρανόησης ὡς πρὸς τή λειτουργία τῆς συνοδικότητας προέρχεται ἀπὸ μία λανθασμένη ἀντίληψη κατανόησης τῆς Αὐτοκεφαλίας τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Κάποιες Ὁρθόδοξες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες ἔχουν λησμονήσει τὴν ἔκφραση τῆς γνήσιας ἐπισκοπικῆς συνοδικότητας, ὡς σχέσεως καί μεταξύ τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν καί ἔχουν υἱοθετήσει στοιχεῖα μιᾶς φραγκικῆς (καρλομάγνειας) ἢ μεσαιωνικοῦ τύπου ἐκκλησιολογίας, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀντιλαμβάνονται τὴν Αὐτοκεφαλία τους ὡς μία ἐσωστρεφῆ, κλειστή, ἀπομονωμένη καί αὐτάρκη ἐκκλησιαστικότητα, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ σὲ ἀντίστοιχες ἐκκλησιολογικές ἐκτροπές, ἕως καί αὐτοῦ τοῦ σχίσματος, καί ὄχι στό πλαίσιο μιᾶς σχέσεως κοινωνίας μέ ὅλες τίς ἄλλες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ὅχι δηλαδή ὡς μία “communio Ecclesiarum”, μέ τὴν ὁποία ἐπιβεβαιώνεται ἡ Αὐτοκεφαλία τους συνοδικά καί ἐκκλησιολογικά.

7. Ὅλες αὐτές οἱ παρανοήσεις, σέ ἀναφορά πρὸς τὸ Πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο μελέτης στὸν Θεολογικὸ Διάλογο μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, ὅπου, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἔννοιας τῆς συνοδικότητας καί στό πλαίσιο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας, ἐξετάζεται ἡ θέση τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἐντὸς τῆς δυτικῆς παραδόσεως καί ἡ ἔννοια τῆς «παγκόσμιας δικαιοδοσίας» του.

Ἐχει ἤδη ἐπισημανθεῖ, στό πλαίσιο τοῦ παρόντος Θεολογικοῦ Διαλόγου, ὅτι μέ βάση τὸν 34ο Ἀποστολικὸ Κανόνα ἡ ἰσόρροπη καί ἀμοιβαία ἐκτίμηση στίς σχέσεις τῶν ἐπισκόπων μέ τὸν Πρῶτο, τὸν προεξάρχοντα ἐπίσκοπο, ἐπιβάλλει τὴ συνύπαρξη ἐπισκόπων καί Πρώτου, ἐνῶ δέν ὑφίσταται Πρῶτος χωρὶς

τούς λοιπούς ἐπισκόπους. Ὑπ’ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ τῆς ἀμοιβαίας ἀλληλεξάρτησης συνοδικότητας καί Πρωτείου καί στό πλαίσιο τῆς συνοδικότητας ὁδηγοῦμεθα στὴ διερεῦνηση ὑπαρξῆς ἢ μὴ Πρωτείου, θεωρώντας μάλιστα αὐτόν ὡς τὸν μοναδικὸ τρόπο γιὰ τὴν ἐπίλυση καί τοῦ εἰδικότερου ζητήματος τοῦ Πρωτείου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης.

Ἐπίσης ἡ ἀναγνώριση ἐνός «παγκόσμιου Πρωτείου» στὸν ἐπίσκοπο Ρώμης δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ στὴ βάση μιᾶς λανθασμένης ἀντίληψης περὶ γεωγραφικῆς καί μόνο θεώρησης μιᾶς «παγκόσμιας Ἐκκλησίας» (Ecclesia Universalis), ἀλλὰ στὴ λογικὴ μιᾶς οἰκουμενικῆς συνοδικότητας, δηλαδή μιᾶς συνοδικότητας, μέ τὴν ὁποία ἐκφράζεται ἡ «Καθόλου» Ἐκκλησία (Totum Ecclesia), ὡς ἡ «κατὰ τὴν Οἰκουμένην» Ἐκκλησία, καί συγχρόνως ἡ κοινωνία ὅλων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς “communio Ecclesiarum”. Μία τέτοια θεώρηση τοῦ Πρώτου, στό πλαίσιο τῆς «Καθολικῆς» συνοδικότητας τῶν ἐπισκόπων τῶν «κατὰ τὴν Οἰκουμένην» Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς διαλεκτικὴ δηλαδή σχέση καί συγχρόνως χαρισματικὴ, δικαιολογεῖ καί τὴν ὑπαρξὴ ἐνός «Καθολικοῦ» Πρώτου, χωρὶς ὅμως καμμία ἄλλη θεσμικὴ ἔννοια «μονιμότητος» καί «παγκοσμιότητος». Ἐπίσης, ἡ ἀναγνώριση τῆς Συνόδου ὡς Οἰκουμενικῆς δέν καθορίζεται ἀπὸ τὴ γεωγραφικὰ παγκόσμια ἐμβέλειά της, ὥστε νά ὀριοθετεῖ μόνιμα καί ἀποκλειστικά καί ἓναν ἀντίστοιχα «παγκόσμιο» Πρῶτο, ἀλλὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν «Καθολικὴ» ἀποδοχὴ καί πρόσληψη τῶν ἀποφάσεων Της ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ «Καθολικόν» σῶμα τῶν ἐπισκόπων τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ προεδρία τῆς Α’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου, Ἀντιοχείας Εὐστάθιος, μετὰ τὴ λήξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, δέν διεκδίκησε κάποια ἰδιαίτερα προνόμια «παγκόσμιας δικαιοδοσίας», οὔτε «ἀπέλαβε» ἀναγνώρισης κάποιου μόνιμου καί «παγκόσμιου» Πρωτείου, οὔτε προσωπικά ἀλλὰ οὔτε καί

ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας, διετήρησε τὰ «δίκαια» καί τὴν «τάξιν» τοῦ θρόνου, ὅπως ἴσχυαν καί ἀποτυπώθηκαν μέ τόν 36ον κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀλλά ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξὴ τῆς συνοδικότητος σέ σχέση πρὸς τὸ Πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὑφίσταται ἓνα ἀκόμῃ ζήτημα ἐπίσης ἐκκλησιολογικά οὐσιαστικό. Ἡ διαφορετικὴ θεώρηση τῆς Συνόδου σέ σχέση πρὸς τὸ Πρωτεῖο δέν περιορίζεται μόνο ὡς πρὸς τὴν διάκριση μεταξύ τοῦ ἀποφασιστικοῦ καί συμβουλευτικοῦ χαρακτῆρα ἀλλὰ καί σέ σχέση πρὸς τὴν ἐκλογὴ καί τὴν παραχώρηση δικαιοδοσίας στοὺς ἐπισκόπους, στοὺς ὁποίους ἡ διοίκησις τῶν ἐπισκοπῶν τους δίδεται ἀποκλειστικά καί μόνο ἀπὸ τὸν Πάπα καί ὄχι κατὰ τὴν διάρκειά τῆς χειροτονίας ἀλλὰ πραγματοποιεῖται σέ «δεύτερο» χρόνο (pallium). Ἡ παρούσα διακριτικὴ ἰδιαιτερότητα τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης ἀποτελεῖ τὴν ἔκφραση καί ἐπιβεβαίωση τῆς «παγκόσμιας δικαιοδοσίας» του καί μάλιστα στὸ πλαίσιο τῆς «missione canonica» καί στὴ διάκριση μεταξύ τῆς «ιερατικῆς ἐξουσίας» (potestas ordinis) καί «ἐξουσίας δικαιοδοσίας» (potestas jurisdictionis), θέμα τὸ ὁποῖο ἐπίσης θὰ πρέπει νὰ μελετηθεῖ στὸν διεξαγόμενο Θεολογικὸ Διάλογο. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι, μετὰ τὴν Β' Σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, τὸ θέμα παραμένει ἀνοικτὸ καί γιὰ τὴ ρωμαιοκαθολικὴ ἐκκλησιολογία³³, γεγονός τὸ ὁποῖο ἔχει ἤδη ἐπισημανθεῖ καί ἀπὸ ρωμαιοκαθολικοὺς θεολόγους³⁴.

Ὑπ' αὐτὴν τὴν προσέγγιση καί ἡ διδασκαλία τῆς Α' Βατικανῆς Συνόδου (1870) περὶ τοῦ «Ἀλαθίτου» τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἡ ὁποία ἐπίσης ἀποτελεῖ ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο στὸ πλαίσιο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας, ἐπειδὴ τὸ Ἀλάθητο μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ μόνο ὡς συνοδικὴ ἔκφραση τῆς «ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως» ὅλων τῶν ἐπισκόπων τῆς «κατὰ τὴν Οἰκουμένην» Ἐκκλησίας καί ὄχι «ἐνός μόνου

καί ἀποκλειστικά» ἐπισκόπου (*ex sese et non ex consensu Ecclesiae*).

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,

8. Ὁ ἐορτασμός τῶν 1.700 ἐτῶν ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπαναφέρει στὸ προσκίνητο τοῦ θεολογικοῦ καί ἐκκλησιολογικοῦ προβληματισμοῦ μας, ὅπως ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν παρούσα Εἰσήγησις, τὸ θέμα τῆς συνοδικότητος καί τοῦ τρόπου μέ τὸν ὁποῖο δύναται νὰ ἀναγνωρισθεῖ καί νὰ καταστεῖ ἀποδεκτὸ ἀπὸ ὁλόκληρο τὸν χριστιανικὸ κόσμο.

Ὅπως ἀποδείχθηκε ἀποτελεῖ ἓνα ἀρκετὰ εὐαίσθητο ζήτημα, τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖ διαλεκτικὴ κατανόηση καί συναίνεση. Δέν μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτοσκοπὸς ἀλλὰ καρπὸς καί ἔκφρασις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος, κυρίως γιὰ τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν καί πάντοτε στὸ πλαίσιο τῆς ἐκκλησιολογικῆς παραδόσεως καί αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία προκαλεῖται καί προσκαλεῖται νὰ διδάξει καί νὰ νοηματοδοτήσῃ καί τίς ἄλλες Χριστιανικὲς Ὁμολογίες καί Παραδόσεις σχετικὰ μέ τὰ «πὼς δεῖ καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ» τῆς συνοδικότητος, ἀλλὰ καί γιὰ ἄλλα σύγχρονα ἀνθρωπολογικὰ προβλήματα.

Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θὰ πρέπει νὰ παραμένει πάντοτε τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς καί τὸ πρότυπό μας, ὄχι μόνο ἐορτολογικά, ἀλλὰ κυρίως ἐκκλησιολογικά, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ἐπιβεβαιώσουμε ἔμπρακτα καί οὐσιαστικά τὴ σημασίαν της, τὴ σπουδαιότητά της ἀλλὰ καί τὴν ἀναγκαιότητά της.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ σπουδαιότητα καί ἀναγκαιότητα προσπάθησε νὰ ἐπισημάνῃ καί ὁ ὁμιλητής. Τὸ ἀξιολογικὸ ἀποτέλεσμά του, θετικὸ ἢ ἀρνητικὸ, ἐπαφίεται στὴν κρίσιν σας.

Σὰς εὐχαριστῶ καί πάλι γιὰ τὴν τιμὴν, τὴν προσοχὴν καί γιὰ τὴν ὑπομονήν σας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Συνοδικό έγγραφο 1284/654/18-3-2025.
2. Κυπριανού Καρθαγένης, *De Unitate* 4.
3. Σύνοδος της Καρθαγένης τό 249 μ.Χ., καί της Ρώμης λίγο αργότερα (*Πρὸς Κορινθίους, Ἐπιστολὴ* 38, 1.1, 1 καί 40, 2).
4. Εὐσεβίου Καισαρείας, *Εἰς τὸν Βίον Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως* 3, 64-67.
5. *Μαρτύριον Πολυκάρπου* 8, 1.
6. Εὐσεβίου Καισαρείας, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία* VII, 30, 2.
7. Τοῦ ἰδίου, *Εἰς τὸν Βίον Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως* 3, 9, 8.
8. Πρβλ. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, *Κατηχήσεις* 18, 23. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὅρου «αὐτοκρατορικὴ σύνοδος» (Kaiserlich Synode) (D. Kretschmar, σ. 49 κ. ἐξ.) γιὰ τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ εἶναι ἀποπροσανατολιστικὴ ὅπως καὶ ἡ ἔννοια «κρατικὴ Ἐκκλησία (Reichs Kirche) στοῦ Βυζάντιο. Ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος, ὃχι μὲ πολιτικὰ κριτήρια ἀλλὰ κυρίως μὲ ἐκκλησιολογικά, μὲ τὴν κατανόησιν δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας ὡς «τὸ τῆς κοινῆς Οἰκουμένης σῶμα» καὶ τῶν ἐπισκόπων, «ὥσπερ τινὰς ἀρχηγούς τῆς τῶν ἐθνῶν σωτηρίας» (Εὐσεβίου, *Βίος Κωνσταντίνου* Β΄, 64-67), θεμελιώνει τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ὡς τῆς «καθολικῆς κατὰ τὴν Οἰκουμένην» Ἐκκλησίας Σύνοδον (πρβλ. *Μαρτύριον Πολυκάρπου* 8, 10). Αὐτὴ ἡ Οἰκουμενικὴ θεώρησις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ἐκφράστηκε γιὰ πρώτη φορὰ διαμέσου μᾶς εἰδικῆς καὶ ἐκτακτῆς συνοδικῆς δομῆς, τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὁ παραλληλισμὸς αὐτὸς τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἐνότητα τῆς Αὐτοκρατορίας – ἕνας παραλληλισμὸς ποὺ στὴν Ἀνατολὴ πῆρε τὴ μορφὴ ταύτισης τῶν δύο θεσμῶν, τοῦλάχιστον ἀπὸ μερικοῦς κύκλους– ἐδῶ βρῆκε τὴν ἀπόλυτην ἐκφράσιν του μὲ τὴ σύγκλησιν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ ἀρχὲς ὅμως καὶ προϋποθέσεις ἐκκλησιολογικῆς.
9. Πρβλ. Βλ. Ἰω. Φειδᾶς, «Πατερικὴ θεολογία καὶ Ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις», *Ἐπίσκεψις* 580 (29-2-2000), σ. 10.
10. Βλ. Μ. Βασιλείου, *Ἐπιστολὴ* 52, 1. Ἰλαρίου Πικταβίου, *De Synodis* 81, 86.
11. Μ. Ἀθανασίου, *Πρὸς τοὺς ἐν Ἀφρικῇ ἐπισκόπους* 1.
12. Βλ. J. Zizioulas, "The Theological Problem of 'Reception'", *Bulletin Centro Pro Unione* 26 (1984), σσ. 3-6. Πρβλ. G. Routhier, *La réception d'un concile*, Les Éditions du Cerf, Paris 2012, ὅπου καὶ βιβλιογραφία.
13. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Ἑρμηνεία εἰς τὸν 149ον Ψαλμόν*, PG 55, 493.
14. Μ. Ἀθανασίου, *Ἐπιστολὴ πρὸς Σεραπίωνα* Α΄, 28.
15. Σωκράτους, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία* II, 41.
16. ACO II/I, 1.
17. ACO II/I, 2.
18. ACO II/I, 2. *Περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου*, βλ. A de Halleux, «La reception du Symbole Oecumenique de Nicee á Chalcedoine», *Ephemerides Theologiae Lovanienses* 61 (1985), σσ. 5-47.
19. ACO II/I, 2.
20. Πρβλ. Βλ. Ἰω. Φειδᾶς, *Πέτρος ὁ Κναφεύς. Ὁ Διονύσιος τῶν Ἀρεοπαγιτικῶν ἔργων*, ἐκδ. Ἀποστολικὴ Διακονία, Ἀθήνα 2022.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

21. H. J. Schultz, *Ἡ βυζαντινὴ λειτουργία*, Ἀθήνα 1998, σ. 27. Γ. Μεταλληνός, *Ἡ θεολογικὴ μαρτυρία τῆς ἐκκλησιαστικῆς λατρείας*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 1995, σσ. 37-39.
22. MANSI 8, 1058B-1062A καὶ 1066A.
23. BHG 1431.
24. Πρβλ. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Σαββάτος, (νῦν Μητροπολίτης Μεσσηνίας), *Οἱ Egregii Doctores Ecclesiae καὶ ἡ ἀξιοπιστία τῶν συγγραμμάτων τους. Συμβολὴ στὴν ἱστορικο-δογματικὴ διερεύνηση τῆς διαμόρφωσης τῶν κριτηρίων αὐθεντικότητος στὰ πλαίσια τῆς συνοδικῆς λειτουργίας τῆς ὕστερης βυζαντινῆς περιόδου*, Ἀθήνα 2006. Ἄννα Κόλτσου-Νικίτα, *Τὸ κῦρος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Μία ἀνέκδοτη ἐπιστολικὴ πραγματεία*, Θεσσαλονίκη 2000.
25. Βλ. Χρυσόστομος Σαββάτος, Μητροπολίτης Μεσσηνίας, *Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Νίκαια τῆς Βιθυνίας-325 μ.Χ. ἱστοριοδογματικὴ θεώρηση*, Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Α΄ ἔκδοσις, Ἀθήνα 2024, σσ. 63-82 καὶ 44-50.
26. Βλ. Ἰω. Φειδᾶς, *Τεροὶ Κανόνες*, σσ. 64-66.
27. Μ. Ἀθανασίου, *Περὶ τῶν ἐν Ἀριμίνῳ καὶ Σελευκείᾳ συνόδων* 5.
28. Εὐσεβίου Καισαρείας, *Βίος Κωνσταντίνου* 3, 18.
29. Ἐνθ. ἀνωτ. 3, 19. Σωζομενοῦ, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία* 1, 21. Βλ. Χρυσόστομος Σαββάτος, Μητροπολίτης Μεσσηνίας, *Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος*, ὅ.π., σσ. 120-125.
30. Εὐσεβίου Καισαρείας, *Βίος Κωνσταντίνου* 3, 18: «δεύτερον γὰρ τὸ Πάσχα ἐν ἐνὶ ἐνιαυτῷ οὐκ ἂν ποτε ποιεῖν ἀνεξόμεθα».
31. Πρβλ. Χριστόδουλος Χ. (Παρασκευαΐδης), Μητροπολίτης Δημητριάδος (Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν), *Ἱστορικὴ καὶ κανονικὴ θεώρηση τοῦ Παλαιοπμερολογικοῦ ζητήματος κατὰ τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι*, Ἀθῆναι 1982, σ. 215.
32. Πρβλ. Γ. Μπεκατώρος, «Τὸ κοινόν Πάσχα», *Ἐκκλησιαστικός Φάρος ΝΖ'* (1975), σσ. 560-590. Ἰω. Φουντούλης, «Ὁ συνεορτασμός τοῦ Πάσχα καὶ ἡ λειτουργικὴ πράξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», *Τὸ κοινόν Πάσχα*, Ἀθῆναι 1969, σσ. 61-65.
33. Ἰω. Καρμίρης, *Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία*, Ἀθῆναι 1973, σσ. 521 καὶ 523. Ἀρχιμ. Στυλιανός Χαρκιανάκης (Αρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας), *Περὶ τοῦ Ἀλάθτητον τῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθῆναι 1965, σ. 86.
34. Πρβλ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Περὶ τῆς τῶν Προφητῶν ἀσαφείας* 2, 6· *Εἰς τὴν Α΄ Κορινθίους* 27, 3· *Εἰς τοὺς τὰ πρῶτα Πάσχα* 3, 2· *Περὶ Μετανοίας*. Ἰερωνύμου, *Epistola ad Heliodorum* 12.
35. Παντελεήμων Ροδόπουλος, (Μητροπολίτης Τυρολόης καὶ Σερεντίου), *Ἡ ἱεραρχικὴ ὁργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ περὶ Ἐκκλησίας σύνταγμα τῆς Β΄ ἐν Βατικανῷ Συνόδου*, Θεσσαλονίκη 1969, σσ. 30-31. Στυλ. Χαρκιανάκης (Αρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας), *Τὸ περὶ Ἐκκλησίας σύνταγμα τῆς Β΄ Βατικανῆς Συνόδου*, Ἀθῆναι 1969, σσ. 180-184.
36. Βλ. P. Duprey, "The Synodical Structure of the Church in Eastern Orthodox Theology", *One in Christ* 7 (1971), σσ. 173 καὶ 716 κ.έξ.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνύμου
γιά τήν Παγκόσμια Ἡμέρα Περιβάλλοντος
(5.6.2025)

Στεκόμαστε μέ εὐθύνη καί δέος μπροστά στό πρόβλημα τῆς οἰκολογικῆς κρίσης πού συνδέεται μέ τήν κλιματική κρίση καί ὄχι ἀπλῶς μέ τήν κλιματική ἀλλαγή. Παντοῦ στόν κόσμο σήμερα παρεμβαίνουμε ἀλόγιστα καί ἀλλάζουμε τό περιβάλλον, ὑποτασσόμενοι στή λογική τοῦ οἰκονομικοῦ ὠφελιμοῦ, τῆς ἐμπορευματοποίησης τῶν σχέσεων, τῆς ὑπερκατανάλωσης καί τοῦ χρησιμοθηρικοῦ ἀτομικισμοῦ.

Δέν πρόκειται γιά πρόβλημα τοῦ μέλλοντος, ἀλλά γιά πρόβλημα τοῦ παρόντος μέ ἐπείγουσες καί ἐπικίνδυνες διαστάσεις. Ἀπειλεῖται ὁ Ἄνθρωπος καί ἡ Φύση, διότι ἡ οἰκολογική κρίση ἀποτελεῖ συνέπεια τῆς μή βιώσιμης ἀλληλεπίδρασης τοῦ ἀνθρώπου μέ τά φυσικά οἰκοσυστήματα, πού προϋποθέτει δυστυχῶς ὑπέρβαση τῶν ὁρίων φέρουσας ἱκανότητας τῶν οἰκοσυστημάτων, ὅπως αὐτά ὀρίζονται ἀπό τήν ἔννοια τῶν «πλανητικῶν» ὁρίων. Ὅρια πού δέχεται σήμερα ἡ Ἐπιστήμη καί ἡ Θεολογία, ἡ ἀνθρώπινη καί ἡ Θεία Σοφία. Τά ὅρια αὐτά ὑποδεικνύουν ἐπιτακτικά τήν ἀνάγκη μετάβασης σέ ἕνα βιώσιμο μέλλον ἐπαναπροσδιορισμοῦ τοῦ τρόπου παραγωγῆς καί κατανάλωσης ἐνέργειας καί τροφῆς, κυκλικῆς οἰκονομίας, ἐπένδυσης σέ ἀνανεώσιμες πηγές καί περιβαλλοντική διακυβέρνηση βασισμένη στήν ἠθική καί ἐπιστημονική τεκμηρίωση.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πάντα μιᾷ γιά τόν «πολιτισμό τῆς ἐγκράτειας» πού μᾶς καλεῖ σέ ἕνα διαρκῆ ἀγῶνα ἀσκητικῆς τοποθέτησης καί μᾶς παρακινεῖ σέ μία Εὐχαριστιακή καί Δοξολογική κατανόηση τοῦ κόσμου. Ἡ κτίσις

ὡς Θεία Δημιουργία μᾶς θέτει ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν μας καί μᾶς κάνει νά ἀφουγκραστοῦμε τήν οἰκολογική κρίση ὡς «κραυγή τῆς Γῆς καί τῆς Φύσης», νά ζοῦμε μέσα στόν κόσμο μή συσχηματιζόμενοι μέ τό πνεῦμα τῆς ἐγωϊστικῆς ἡδονοθηρίας καί κενοδοξίας.

Ἡ «Ἱερατική σχέση ἀνθρώπου καί φύσης» μᾶς ὑπενθυμίζει τήν ἐνότητα πνεύματος καί ὕλης, Θεοῦ καί Δημιουργίας, Θεολογίας καί Πολιτισμοῦ καί μᾶς βοηθᾷ νά κατανοήσουμε ὅτι ὁ Ἄνθρωπος κατὰ τή χριστιανική διδασκαλία ὄντολογικά εἶναι ἡ «συμπερίληψη τοῦ κόσμου». Ἄλλωστε, κατὰ τήν Ἱερά Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἄνθρωπος εἶναι «ἐπόπτης τῆς ὁρατῆς κτίσεως, μύστης τῆς νοουμένης, βασιλέας τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ... ἐν μικρῷ μέγας» (Αγ. Γρηγορίου Θεολόγου, *Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα*, PG 36, 632).

Ὡς οἰκονόμοι καί λειτουργοί –καί ὄχι ἀπλῶς ὡς οἰκολόγοι– ἀντιλαμβανόμεστε ὅτι ἡ οἰκολογική κρίση ἀρχίζει μέ τήν ἀντιδεοντολογική συμπεριφορά μας καί δέν περιορίζεται στή φυσική ἀπλῶς ἀνεπάρκεια τῶν ἀγαθῶν. Ὅπως ἄλλωστε τονίσθηκε στό Διεθνές Φόρουμ τοῦ Νταβός (1999), ἡ πίεση γιά διαρκῶς αὐξανόμενη παραγωγικότητα καί ἡ ὑπερβολική φιλοκτημοσύνη ὑλικῶν ἀγαθῶν σαρώνει κάθε ἄλλο «ἐξισορροπητικό ἢ περιοριστικό παράγοντα καί μετατρέπει τίς ὀξύτερες κοινωνικές συγκρούσεις τοῦ παρελθόντος μεγεθυμένες σέ διεθνές πλέον ἐπίπεδο».

Ἡ «Δημιουργία ὑπάρχει ὡς δῶρο Θεοῦ» καί τό φυσικό περιβάλλον γίνεται μέρος τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί χρήζει ἰδιαίτερης προστασίας καί συμπεριφορᾶς. Καθίσταται, ἔτσι, ἐπιτακτική ἡ ἀνάγκη συνεργασίας ὅλων τῶν κοινωνικῶν,

πολιτιστικῶν καί πολιτικῶν φορέων μέ τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά ἐμπλουτισθοῦν ὁ διάλογος καί οἱ δράσεις σέ κατεύθυνση ἐξάπαντος διαταξική, οἰκουμενική καί διεπιστημονική.

Ζητούμενο παραμένει ἡ θεμελίωση μιᾶς «ὀλιστικῆς οἰκολογίας», πού θά συνδέει τήν περιβαλλοντική προστασία μέ τήν κοινωνική οἰκονομία, καθώς καί ἡ σύνδεση μέ τά ὄρια τῆς ἀνάπτυξης καί τῆς βιωσιμότητας, ὥστε νά ἐπιτευχθεῖ ἡ «ἀειφόρος ἀνάπτυξη». Ἄλλωστε, «πάντα τὰ φαινόμενα ἔκτισεν ὁ Θεός καί ἔδωκεν τοῖς ἀνθρώποις εἰς ἀνάπαυσιν καί τρυφήν καί νόμον δικαιοσύνης ἔδωκεν αὐτοῖς» (Αγ. Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος).

Χρειάζεται συνεχῆς ἀγώνας πού θά τοποθετεῖ τόν Ἄνθρωπο καί τή Φύση στό κέντρο τῆς Θεϊκῆς Δημιουργίας, ἰδιαίτερα σήμερα στήν ἐποχή τῶν πιέσεων τοῦ Μετανθρωπισμοῦ καί τῆς εἰκονικῆς

πραγματικότητας τοῦ ψηφιακοῦ κόσμου, πού περιορίζει τήν ὄντολογία τοῦ Ἀνθρώπου (ἂν δέν τήν ἀκυρώνει).

Τώρα, ὅσο ποτέ, οἱ προσευχές τῆς Ἐκκλησίας ἀποκτοῦν μία νέα κοινωνική δυναμική μπροστά στίς προκλήσεις τῆς ἀποφυσικοποίησης, ἀπουλοποίησης καί ἀποσωματοποίησης τοῦ κόσμου πού δημιουργοῦν οἱ νέες τεχνολογίες μέ τήν παράχρησή τους (Τεχνητή Νοημοσύνη).

Ἡ Φύση ὡς διδασκαλεῖο καί παιδευτήριο τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν (Μ. Βασίλειος) μᾶς θυμίζει πάντα τόν διαχρονικό καί γεμᾶτο σοφία λόγο: «Οὐκ ἄνθρωπον ἀποθεωθέντα λέγομεν, ἀλλά Θεόν ἐνανθρωπήσαντα» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός).

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 2739
Αριθ. Αθηναι, 4 Ιουνίου 2025
Διεκπ. 1215

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Λήψις μέτρων πυροπροστασίας
Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Μνημείων»

Κοινοποιήσις:
Τμήμα Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν
Ἀρχαιοτήτων καὶ Μουσείων

Διὰ τοῦ παρόντος, ἀποστέλλομεν ὑμῖν συνημ-
μένως τὸ ὑπ' ἀριθ. 245430/29.5.2025 ἔγγραφο
τοῦ Τμήματος Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν
Ἀρχαιοτήτων καὶ Μουσείων, τῆς Ἐφορείας Ἀρ-
χαιοτήτων Ἀνατολικῆς Ἀττικῆς, μέ θέμα: «Λήψις
μέτρων πυροπροστασίας βυζαντινῶν καὶ μετα-
βυζαντινῶν μνημείων» καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως
ἐνημερώσῃτε τὰ Ἡγουμενοσυμβούλια καὶ τὰ Ἐκ-
κλησιαστικά Συμβούλια, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν
ὁποίων ὑπάγονται Βυζαντινὰ καὶ Μεταβυζαντινὰ
μνημεῖα, τὰ ὅποια ἐμπίπτουν εἰς τὰς διατάξεις
τοῦ Ν. 4858/2021 «Κύρωση Κώδικα νομοθεσίας
γὰρ τὴν προστασία τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν γένει
τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς» (Φ.Ε.Κ. 220/Α/19-
11-2021), ἵνα προβοῦν εἰς τὰς ἀπαραίτους ἐρ-
γασίας (ἀποψιλώσεις καὶ καθαρισμούς) εἰς τὸ
πλαίσιον προστασίας τῶν ἐν λόγῳ μνημείων ἐκ
κινδύνου πυρκαϊᾶς.

Ἐντολῇ καὶ Ἐξουσιοδοτήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3006
Αριθ. Αθηναι, 17 Ιουνίου 2025
Διεκπ. 1341

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρός
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ
τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «Περί ἀποστολῆς στοιχείων
πρὸς καταρτισμὸν τῶν Διπτύχων τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 2026»

Κοινοποιήσις:

- Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ Ὁρθοδόξους
Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας
- Ἱερὰς Ἐπαρχίας τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἐξωτερικῷ
- Ἀποστολικὴν Διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος
- Ὑποεπιτροπὴν Διπτύχων

Ἐν ὧν τῆς ὑποβολῆς ὑφ' ὑμῶν τῶν σχετικῶν
στοιχείων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ καταρ-
τισθοῦν τὰ Δίπτυχα τοῦ ἔτους 2026, γνωρίζομεν
ὑμῖν τὰ κάτωθι:

α) Ἡ ἀποστελλομένη διὰ τὰ Δίπτυχα φωτο-
γραφία δεόν ὥπως εἰκονίῃ τὸν Σεβασμιώτατον
Μητροπολίτην φέροντα μόνον ἐπανωκαλύμμα-
τον καὶ ἐγκόλπιον.

β) Εἰς τὸ βιογραφικὸν σημείωμα τῶν Σεβασμι-
ωτάτων Μητροπολιτῶν, τὸ ὁποῖον θὰ καταλαμ-
βάνῃ ἀποκλειστικῶς τὸν παραπλευρῶς τῆς φω-
τογραφίας αὐτῶν ἐλεύθερον χώρον, δεόν ὥπως
ἀναφέρονται ὡς ἀπαραίτητα στοιχεῖα μόνον τὸ
ἔτος γεννήσεως, οἱ τίτλοι σπουδῶν καὶ ἡ ἡμερο-
μηνία τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας, δὲ ὡς πε-
ραιτέρω ἀναφορᾶς, αἱ ὁποῖαι, ἐάν ὑπάρξουν, θὰ
διαγραφοῦν ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς.

γ) Ἡ ἀναφορά τῶν διαφόρων ἐπὶ μέρους στοιχείων, τῶν ἀφορῶντων εἰς τὴν διακονίαν καὶ τὴν ἐν γένει δραστηριότητα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, δέον ὅπως γίνηται ἄνευ λεπτομερειῶν, ἐφ' ὅσον μάλιστα αὕτη ἀναγράφεται λεπτομερῶς εἰς τὴν ἱστοσελίδα ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἥτοι:

i. Ἡ κατηγορία «Διοικήσεις» παραμένει ὡς ἔχει, ἀλλὰ οἱ ὑπηρετοῦντες ἐφημέριοι θὰ ἀναγράφονται ἄνευ τῆς μισθολογικῆς τῶν κατηγορίας. Οἱ ἄμισθοι μέ τὴν παρένθεσιν (ἄμ.) καὶ οἱ συνταξιούχοι, οἵτινες ἐξακολουθοῦν νὰ ἐξυπηρετοῦν Ἑνορίας, μέ τὴν παρένθεσιν (συντ.). Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι οἱ συνταξιούχοι ἐφημέριοι δέν θὰ συμπεριλαμβάνωνται εἰς τὸν συνολικὸν ἀριθμὸν ἐφημερίων.

ii. Εἰς τὴν κατηγορίαν «Πνευματικὴ Διακονία» θὰ ἀναγράφονται μόνον τὰ ὀνόματα τῶν τυχόν ὑπηρετούντων Ἱεροκηρύκων καὶ συνοπτικῶς αἱ περαιτέρω δράσεις (π.χ. Ραδιοφωνικαὶ ὁμιλίαι, ἀντιαιρετικαὶ δράσεις, ποιμαντικὴ ἀσθενῶν, Σχολαὶ Γονέων κ.λπ.).

iii. Εἰς τὴν κατηγορίαν «Φιλανθρωπικὴ Διακονία» θὰ ἀναγράφεται μόνον ὁ τίτλος ἐκάστου Ἰδρύματος, τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ὑπευθύνου ἐπικοινωνίας, τὸ τηλέφωνον καὶ ἡ διεύθυνσις ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου, ἄνευ ἐτέρων λεπτομερειῶν. Τὸ αὐτὸ θὰ ἰσχύσῃ καὶ δι' ἄλλα ἱδρύματα ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως (π.χ. Βιβλιοπωλεῖον κ.λπ.), ὡς καὶ διὰ πᾶσαν ἐτέραν διακονίαν (Νεότητος κ.λπ.).

iv. Ἡ ἀναγραφομένη τοπικὴ Ἀγιολογία δέον ὅπως εἶναι πλήρης, ἀναφέρεται δέ σαφῶς εἰς τὰ ὀνόματα τῶν Ἀγίων, τὸν αἰῶνα κατὰ τὸν ὁποῖον ἔζησαν, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης αὐτῶν, ἄνευ ἐτέρων ἀγιολογικῶν λεπτομερειῶν. Αἱ τοπικαὶ ἐορταὶ καὶ ἡ τοπικὴ ἀγιολογία δέον ὅπως ἐνωθοῦν, ὅπου εἶναι δυνατόν, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεων.

v. Τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα δέον ὅπως τυγχάνουν ἀπολύτως ἀκριβῆ, ἀφορῶντα εἰς Χειροτονίας, Ἐγκαίνια Ἱερῶν Ναῶν, Βαπτίσεις, Γάμους καὶ Διαζύγια, διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα Ἰουλίου 2024 ἕως Ἰουνίου 2025.

vi. Αἱ ἐκτὸς Ἑλλάδος Ἱεραὶ Μητροπόλεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου θὰ ἀποστέλλουν μόνον τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

- Ὄνομα Μητροπόλεως
- Ταχυδρομικὴν διεύθυνσιν
- Ἡλεκτρονικὴν διεύθυνσιν ἱστοσελίδος
- Τηλέφωνα
- Διεύθυνσιν ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου (email)
- Τυχόν Βοηθούς Ἐπισκόπους
- Διοικητικὸν προσωπικόν
- Ἑνορίας (ἀριθμὸν)
- Ἱερὰς Μονὰς (ἀριθμὸν)
- Κληρικούς (ἀριθμὸν).

Διὰ τὴν ἔγκαιρον καὶ ἐπιμεμελημένην ἔκδοσιν τῶν Διπτύχων ἀπαιτεῖται ἡ ἔγκαιρος ἀποστολὴ τῶν σχετικῶν πληροφοριακῶν στοιχείων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ἥτοι τὸ ἀργότερον ἕως τέλους μηνὸς Ἰουλίου ἐ.ἔ. Ἐν περὶ τῷ ἐκπροθέσμου ἀποστολῆς τῶν στοιχείων θὰ δημοσιεύωνται τὰ στοιχεῖα τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Αἱ ἐνδεχόμεναι μεταβολαὶ καὶ διορθώσεις εἰς τὰ διοικητικὰ στοιχεῖα ὑμῶν δέον ὅπως σημειωθοῦν εἰς φωτοστατικὸν ἀντίγραφον τῶν ὑπαρχουσῶν σελίδων τῶν Διπτύχων τοῦ ἔτους 2025.

Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι, συμφώνως τῇ ἐκκλησιαστικῇ δεοντολογίᾳ, ἡ ἐπίσημος ἀποστολὴ τῶν στοιχείων ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως (ἐγγράφως ἢ ἠλεκτρονικῶς) πραγματοποιεῖται δι' ἐγγράφου ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου καὶ ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Τροποποίηση και κωδικοποίηση του Κανονισμού συστάσεως καί λειτουργίας του έκκλησιαστικού ιδρύματος υπό την έπωνυμία «ΜΑΞΙΜΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ» (Φ.Ε.Κ. Β' 1072/1998)

2126/1096

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ
ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ»

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. τὰ ἄρθρα 1 παρ. 4 καί 29 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146),

2. τίς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπὸ τίς Εὐαγγελικὲς ἐπιταγές, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους,

3. τίς ὑφιστάμενες κοινωνικὲς, ποιμαντικὲς καὶ πνευματικὲς ἀνάγκες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,

4. τὴν ὑπ' ἀριθ. 332/30.4.2025 πρόταση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου,

5. τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 127/28.4.2025 ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος,

6. τὴν ὑπ' ἀριθ. 544α/6.5.2025 γνωμοδότηση τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ

7. τὴν ἀπὸ 7.5.2025 Ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

8. τὸ γεγονός ὅτι οἱ διατάξεις τῆς παρούσας δὲν ἀφοροῦν διοικητικὴ διαδικασία γιὰ τὴν ὁποία ὑπάρχει ὑποχρέωση καταχώρισης στό ΕΜΔΔ-ΜΙΤΟΣ,

ψηφίζει τὴν τροποποίηση καὶ κωδικοποίηση τοῦ Κανονισμοῦ συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ έκκλησιαστικοῦ ιδρύματος ὑπὸ τὴν έπωνυμία «ΜΑΞΙΜΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ» (Φ.Ε.Κ. Β' 1072/1998), ἔχοντα ὡς ἐξῆς:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ έκκλησιαστικοῦ
ιδρύματος ὑπὸ τὴν έπωνυμία
«ΜΑΞΙΜΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Σύσταση – Ἑδρα – Σφραγιδα– Σκοποί

Ἄρθρο 1

Στὴν Ἱερά Μητρόπολη Σερρῶν καὶ Νιγρίτης καὶ ὑπὸ τὴν έποπτεία αὐτῆς λειτουργεῖ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν έπωνυμία «ΜΑΞΙΜΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ τῆς ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ», σύμφωνα μέ τὸ Φ.Ε.Κ. 1072/τ.Β./14-10-1998, μέ τὴ μορφή τοῦ νομικοῦ προσώπου ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Ἄρθρο 2

Ἑδρα τοῦ Ἰδρύματος εἶναι ἡ πόλη τῶν Σερρῶν καὶ μάλιστα τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκου Νικολάου, ἀριθ. 21 κτίριο, ἰδιοκτησίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης.

Ἄρθρο 3

Τὸ Ἰδρυμα ἔχει δική του κυκλοτερή σφραγιδα, ἀναγράφουσα τὸν πλήρη τίτλο αὐτοῦ καὶ φέρουσα στό κέντρο τὴ σεπτὴ μορφή τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἄρθρο 4

Σκοποί τοῦ ιδρύματος εἶναι:

α) Ἡ προαγωγή τῆς μελέτης, ἐκμάθησης καὶ ἔρευνας τῆς έκκλησιαστικῆς βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτῆς μέσω τῆς ἰδρυθεΐσης ἀπὸ τοῦ ἔτους 1990 καὶ λειτουργοῦσης ἔκτοτε ἀδιαλείπτως Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης «ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ Ο ΝΕΟΣ». Τὰ ἀνωτέρω ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν παραδοσιακὴ κοσμικὴ μουσικὴ (Δημοτικὴ καὶ ἔντεχνη).

β) Ἡ ἐκμάθηση, διάδοση καί καλλιέργεια τῆς βυζαντινῆς ἀγιογραφίας διὰ τῆς λειτουργίας τῆς ἡδὴ ἀπὸ τοῦ 1992 ἰδρυθείσης Σχολῆς Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης.

γ) Ἡ ἔκδοση ἢ ἡ ἐπανεκδοση μουσικῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμένων νέων καί παλαιῶν συνθετῶν.

δ) Ἡ ὀργάνωση ἐπιστημονικῶν συνεδρίων, ἡμερίδων, συνάξεων γιὰ τὴν ἀνταλλαγή ἐπιστημονικῶν ἀπόψεων καί πορισμάτων ἐπὶ θεμάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τῆς βυζαντινῆς ἀγιογραφίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καί παραδοσιακῆς μουσικῆς μέ πραγματοποιοῦν ἐπισκέψεων σέ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί κυρίως τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου.

ε) Ἡ λειτουργία πολυθεματικῆς καί δανειστικῆς βιβλιοθήκης.

στ) Ἡ παραγωγή καί διάθεση ὁπτικοακουστικῶν μέσων τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί δημοτικῆς παραδόσεως.

ζ) Ἡ λειτουργία Κέντρου Ἑπαγγελματικῆς Κατάρτισεως ἐκκλησιαστικῶν τεχνῶν (ἀγιογραφίας, ψηφιογραφίας, ξυλογλυπτικῆς).

η) Ἡ προώθηση τῶν ἀναγκαίων πρωτοβουλιῶν ἐκκλησιαστικοῦ, πολιτιστικοῦ, πνευματικοῦ καί κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀποφασιζομένων, κατὰ περίπτωσιν, ἀπὸ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Ἰδρύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

Διοίκηση καί ἀρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ἄρθρο 5

1. Τὸ Μαξίμειο Πνευματικὸ καί Πολιτιστικὸ Κέντρο διοικεῖται ἀπὸ ἑπταμελὲς Διοικητικὸ Συμβούλιον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης, ὡς Πρόεδρο, καί ἔξι (6) κληρικὰ ἢ λαϊκὰ μέλη, διακρινόμενα γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, τὴ γνώσιν τοῦ ἀντικειμένου τὰ πνευματικά, πολιτιστικά καί κοινωνικά τοὺς ἐνδιαφέροντα.

2. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διορίζονται ἀπὸ τὸ οἰκεῖο Μητροπολιτικὸ Συμβούλιον, κατόπιν προτάσεως τοῦ Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης. Ἡ θητεία τῶν λαϊκῶν μελῶν εἶναι τριετής, λήγει τὴν 31η Αὐγούστου καί δύναται νὰ ἀνανεωθεῖ μέχρι ἄλλες δύο θητείες τὸ πολὺ. Τὸ ἀξίωμά τοὺς τιμητικὸ καί ἄμισθο.

3. Κάθε μέλος ἀπέχον ἀδικαιολογήτως τριῶν συνεχόμενων Συνεδρίων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ πού δὲν ἀνταποκρίνεται ἐπαρκῶς στίς ὑποχρεώσεις

τοῦ, δύναται νὰ ἀντικαθίσταται καί πρὶν τὴ λήξιν τῆς θητείας τοῦ ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιον, κατόπιν προτάσεως τοῦ Μητροπολίτου.

4. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον συνεδριάζει τακτικά, κατὰ τὴν ἑναρξιν καί τὴ λήξιν τοῦ διδακτικοῦ ἔτους, καί ἐκτάκτως ὅταν παρίσταται ἀνάγκη.

5. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον μεριμνᾷ γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος καί ἐπιλαμβάνεται κάθε ζητήματος πού τὸ ἀφορᾷ.

6. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον συγκροτεῖται σέ σῶμα ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ καί ἐκλέγει τὸν Ἀντιπρόεδρο, τὸν Ταμία καί τὸν Γραμματέα αὐτοῦ.

7. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον συνέρχεται σέ συνεδρία μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ἢ μετὰ ἀπὸ ἔγγραφη αἴτησιν τεσσάρων, τοῦλάχιστον, μελῶν, στήν ὁποία ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναφέρουν καί τὰ θέματα γιὰ τὰ ὁποία ζητοῦν τὴ σύγκλησιν αὐτοῦ.

8. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον εὐρίσκεται σέ νόμιμη ἀπαρτία καί ἀποφασίζει νομίμως ὅταν παρίστανται, τοῦλάχιστον, τέσσερα μέλη τοῦ.

9. Οἱ ἀποφάσεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία, σέ περίπτωσιν δὲ ἰσοψηφίας ὑπερισχέει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

10. Συνεδρίασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι ἄκυρη, ἐάν δὲν παρίσταται ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτής τοῦ.

11. Οἱ διευθυντές τῶν Σχολῶν Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί Βυζαντινῆς Ἀγιογραφίας μποροῦν, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Σεβ. Προέδρου, νὰ μετέχουν τῶν Συνεδρίων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς εἰσηγητές, ὅταν συζητοῦνται θέματα ἀφορῶντα στή λειτουργία τῶν ἐν λόγῳ Σχολῶν.

12. Τὸ Δ.Σ. τοῦ Μαξιμείου δύναται, κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβ. Προέδρου τοῦ, νὰ δημιουργήσῃ περιφερειακὰ Παραρτήματα, μέ τὴν εὐθύνην τοῦ ἐκεῖ διδάσκοντος Καθηγητοῦ καί τὸν ἔλεγχον τοῦ Δ.Σ. καί τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

13. Ὁ Σεβ. Πρόεδρος ὑπογράφει ὅλα τὰ ἔγγραφα, τοὺς τίτλους σπουδῶν τῆς Σχολῆς (ἀπὸ κοινοῦ μέ τὸν Διευθυντὴ κάθε Σχολῆς).

14. Ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀναπληροῖ τὸν Σεβ. Πρόεδρο μετὰ ἀπὸ ἔγγραφη ἢ προφορικὴ ἐξουσιοδότησίν του.

15. Ὁ Γεν. Διευθυντής μετὰ τοῦ Ταμίου εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν προετοιμασίαν κατάρτισεως τῶν ἐτήσιων οἰκονομικῶν Προϋπολογισμῶν καί Ἀπολογισμῶν τοῦ Ἰδρύματος, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔλεγχον καί πρώτη ἔγκρισιν στοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

καί τελική έγκριση στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο. Επίσης, ό Ταμίας ελέγχει τά Γραμμάτια Είσπραξεων καί τά Έντάλματα Πληρωμών, τά όποία συνυπογράφονται από τόν Πρόεδρο του Ίδρύματος ή τόν αναπληρωτή αυτού.

16. Ό Γραμματέας διεξάγει τήν άλληλογραφία, τήν όποία θέτει ύπ' όψιν του Προέδρου, καί τηρεῖ τά Πρακτικά τών Συνεδριών του Διοικητικού Συμβουλίου.

Άρθρο 6

Τό Διοικητικό Συμβούλιο έχει αρμοδιότητα γιά τήν έν γένει διοίκηση καί διαχείριση του Ίδρύματος.

Ειδικότερα:

α) Άποφασίζει γιά κάθε θέμα πού άφορά τήν εκπλήρωση τών σκοπών αυτού.

β) Συνεργάζεται μετά τών διαφόρων έκκλησιαστικών, πολιτικών, πολιτιστικών καί κοινωνικών φορέων, καθώς καί μετά τών φορέων τής Τοπικής Αυτόδιοίκησης (Α' καί Β' βαθμού) γιά τήν προαγωγή καί επίτευξη τών σκοπών του Ίδρύματος.

γ) Καταρτίζει, ελέγχει, εισηγείται τόν έτήσιο Προϋπολογισμό καί Άπολογισμό του Ίδρύματος καί υποβάλλει αυτούς πρós έγκριση στό Μητροπολιτικό Συμβούλιο τής Ίερās Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης.

δ) Μεριμνά γιά τήν έξεύρεση καί έξασφάλιση τών άπαραίτητων γιά τήν όμαλή λειτουργία του Ίδρύματος οικονομικών πόρων.

ε) Διοικεί καί διαχειρίζεται τήν περιουσία του Ίδρύματος.

στ) Άποφασίζει γιά κάθε άλλο θέμα, μή προβλεπόμενο ειδικώς στόν παρόντα Κανονισμό καί τό όποιο άφορά άμέσως ή έμμέσως τήν εκπλήρωση τών σκοπών του Ίδρύματος.

ζ) Άποφασίζει, κατόπιν εισηγήσεως του Γεν. Διευθυντού του Ίδρύματος, τήν έγκριση ή μή του διορισμού του αναγκαίου εκπαιδευτικού προσωπικού καί τίς ώρομισθίες άμοιβές τών καθηγητών.

η) Άποφασίζει γιά τά ποσά διδάκτρων, έγγραφης, έξετάσεων.

Άρθρο 7

Τό Διοικητικό Συμβούλιο δέν έχει αρμοδιότητα γιά τό πρόγραμμα σπουδών καί τά εκπαιδευτικά θέματα τών Σχολών Βυζαντινής Μουσικής καί Βυζαντινής Άγιογραφίας, τά όποία ρυθμίζονται βάσει τών ισχυόντων κάθε φορά Νόμων «Περί μουσικών καί εικαστικών τεχνών».

Άρθρο 8

Τό Ίδρυμα εκπροσωπείται από τόν Σεβασμιώτατο Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου ή τόν Άντι-πρόεδρο, κατόπιν εισηγήσεως καί σχετικής άποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου ή καί από μέλος αυτού, ένώπιον κάθε δικαστικής καί διοικητικής άρχης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Προσωπικό του Ίδρύματος

Άρθρο 9

1. Γιά τήν εύρυθμη λειτουργία του Ίδρύματος δύναται νά ύφίστανται οί κάτωθι θέσεις:

α) Μία θέση έμμισθου γραμματέως.

β) Μία θέση βοηθού γραμματείας (έμμισθου).

γ) Μία θέση λογιστού (έμμισθου ή έλεύθερου έπαγγελματία).

δ) Δύο θέσεις ύπαλλήλων γενικών καθηκόντων (καθαρισμού, φύλαξης, έπιστασίας).

ε) Δύο θέσεις ύπαλλήλων βιβλιοθήκης.

2. Τά προσόντα τών ύποψηφίων γιά τήν πλήρωση τών άνωτέρω θέσεων είναι άνάλογα τών καθηκόντων τά όποία θά κληθούν νά έκτελέσουν καί αξιολογούνται υπό του Δ.Σ.

Άρθρο 10

Γενικός Διευθυντής Ίδρύματος - Γενικός Έπιθεωρητής Ίδρύματος

1. Μέ άπόφαση του Σεβ. Προέδρου του Ίδρύματος όρίζεται ό Γενικός Διευθυντής του Μαξιμείου Πνευματικού καί Πολιτιστικού Κέντρου τής Ίερās Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης καί ό Γενικός Έπιθεωρητής αυτού.

Ό Γενικός Διευθυντής ειδικότερα:

α) Συνεργάζεται καί ένημερώνει τόν Πρόεδρο καί τά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου γιά κάθε θέμα λειτουργίας του Ίδρύματος καί μετέχει τών Συνεδριάσεων αυτού.

β) Μελετά καί εισηγείται κάθε θέμα διοικητικής, οργανωτικής, καλλιτεχνικής, οικονομικής φύσεως πού άφορά ή ένδιαφέρει τό Ίδρυμα καί έχει τήν άμεση εύθύνη επίβλεψης τής άρτιας λειτουργίας του.

γ) Έχει τήν εύθύνη τής εύρυθμης καί άποτελεσματικής λειτουργίας τών Σχολών καί τών λοιπών δραστηριοτήτων του Ίδρύματος τής Ίερās Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης, ως καί τήν εύθύνη γιά τήν καλή κατάσταση καί λειτουργία του κτιρίου καί του έξοπλισμού του.

δ) Έχει την ευθύνη και τόν έλεγχο εφαρμογής του παρόντος Κανονισμού λειτουργίας, την παρακολούθηση της εφαρμογής και υλοποίησης των σχετικών αποφάσεων του Δ.Σ. και την κατάθεση προτάσεων για την καλύτερη και αποτελεσματικότερη λειτουργία του Ίδρύματος.

ε) Συνεργάζεται με τούς Διευθυντές των Σχολών, με τό διδακτικό προσωπικό, τόν λογιστή και τό υπόλοιπο προσωπικό για την προετοιμασία και υλοποίηση των αποφάσεων του Δ.Σ. και όλων όσων αναφέρονται στόν παρόντα Κανονισμό.

στ) Εισηγείται στό Δ.Σ., σέ συνεννόηση με τούς δ/ντές των Σχολών, την επιλογή διδασκόντων και αξιολογεί τό έργο τους με γνώμονα τή σωστή λειτουργία του Ίδρύματος και τά εκκλησιαστικά θέσµια.

ζ) Συντονίζει, σέ συνεργασία με τόν Γενικό Επιθεωρητή του Ίδρύματος και τή Γραμματεία του Ίδρύματος, τό έργο των καθηγητών των Σχολών και προσφέρει κάθε αναγκαία στήριξη.

η) Ένημερώνει όταν χρειάζεται τό Δ.Σ.

θ) Ένημερώνεται για την πορεία των Σχολών του Ίδρύματος από τούς διευθυντές αυτών.

ι) Ό Γενικός Επιθεωρητής δύναται νά μετέχει των Συνεδριών του Δ.Σ.

Άρθρο 11

Γραμματεία του Ίδρύματος

Τής Γραμματείας προΐσταται ό Γενικός Διευθυντής του Μαξιμείου Ίδρύματος. Συνεπικουρείται στό έργο του από τή Γραμματεία του Ίδρύματος, ή οποία:

1. Διατηρεί μηχανογραφικό, χειρόγραφο ή ηλεκτρονικό αρχείο φοίτησης για κάθε σπουδαστή, όπου αναγράφονται οι παρατηρήσεις των διδασκόντων, ή βαθμολογία, οι απουσίες, τά έτη φοίτησης κ.τ.λ. Άμεση πρόσβαση σέ αυτό έχει ό Γεν. Διευθυντής.

2. Άσκει γραμματειακή υποστήριξη, προετοιμάζει και συντάσσει έγγραφα του Ίδρύματος, όπως τά πρακτικά των εξετάσεων και τά μαθητολόγια.

3. Παραλαμβάνει τά παρουσιολόγια και ένημερώνει τόν Γενικό Διευθυντή για όποιοδήποτε θέμα προκύπτει στις Σχολές του Μαξιμείου.

4. Η Γραμματεία εκδίδει βεβαιώσεις και πιστοποιητικά σπουδών έπειτα από αίτηση των σπουδαστών ή των διδασκόντων. Στις περισσότερες περιπτώσεις τά έγγραφα εκδίδονται εντός τριών (3) εργάσιμων ήμερών από την κατάθεση της αίτησης. Οι βεβαιώσεις και τά πιστοποιητικά υπογράφονται από τόν Διευθυντή της οικείας Σχολής και τόν Γενικό Διευθυντή.

5. Επιμελείται της παραλαβής και διανομής κάθε εισερχόμενου και έξερχόμενου έγγραφου και τηρεί αρχείο αλληλογραφίας. Μεριμνά για την καταχώρηση εγγράφων στό βιβλίο Πρωτοκόλλου, τό όποιο δύναται νά είναι και σέ ηλεκτρονική μορφή.

6. Παρακολουθεί την τήρηση του έβδομαδιαίου προγράμματος των διδασκόντων και τή συμπλήρωση του απουσιολογίου των σπουδαστών.

7. Μεριμνά και παρακολουθεί, σέ συνεργασία με τόν οικονομικό Σύμβουλο (λογιστή), για την είσπραξη των μηνιαίων διδάκτρων και επικοινωνεί με τούς γονείς ή κηδεμόνες που καθυστερούν την καταβολή τους.

8. Φροντίζει για την έγκαιρη πληροφόρηση των σπουδαστών και των κηδεμόνων για θέματα που τούς αφορούν.

9. Εισηγείται στόν Γεν. Διευθυντή τόν σχεδιασμό και την υλοποίηση των προγραμμάτων μουσικών εκδηλώσεων, συναυλιών και λοιπών δραστηριοτήτων.

10. Μεριμνά, σέ συνεργασία με τόν Έπιστάτη του Ίδρύματος, για τή φύλαξη και υγειονομική ασφάλεια του κτιρίου, εγκαταστάσεων και λοιπού εξοπλισμού (μουσικά όργανα κ.τ.λ.) που ανήκουν στην κυριότητα του Ίδρύματος, καθώς και για την τήρηση της τάξης στις αίθουσες διδασκαλίας, στά γραφεία και στους κοινόχρηστους χώρους του Ίδρύματος.

11. Τηρεί και ένημερώνει τό βιβλίο ύλικου για όλα τά μουσικά όργανα, τόν εξοπλισμό και τά υλικά του Ίδρύματος.

12. Εισπράττει κατά την όρισμένη ήμερομηνία τά διδάκτρα των σπουδαστών και εκδίδει νόμιμη απόδειξη παροχής υπηρεσιών (βάσει των εκάστοτε κείμενων διατάξεων).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

Πόροι του Ίδρύματος και διάθεσή τους – Τηρούμενα βιβλία

Άρθρο 12

Πόροι του Ίδρύματος είναι:

α) Οι τακτικές και έκτακτες επιχορηγήσεις της Ίερās Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης.

β) Οι δωρεές, κληρονομίες και κληροδοσίες υπέρ του Ίδρύματος.

γ) Οι επιχορηγήσεις του Κράτους.

δ) Οι εισφορές Δήμων, Κοινοτήτων και Όργανισμών.

ε) Τυχόν έσοδα από την αξιοποίηση προγραμμάτων του Έλληνικού Κράτους ή έτερων Ένθεθνικών φορέων (Ευρωπαϊκής Ένώσεως, UNESCO κ.λπ.).

στ) Τά διδάκτρα από την παρεχόμενη εκπαίδευση των μαθητών των επί μέρους Σχολών, οι οποίες λειτουργούν στο πλαίσιο του Ίδρυματος, καθώς και τυχόν έσοδα από τη συμμετοχή μαθητών σε σεμινάρια ή άλλα προγράμματα σπουδών.

ζ) Τά έσοδα από την έκδοση και διάθεση μουσικών βιβλίων.

η) Έσοδα από την τυχόν διάθεση βυζαντινών εικόνων της Σχολής Βυζαντινής Αγιογραφίας.

θ) Τά έσοδα από τη διοργάνωση συναυλιών, εκθέσεων, συνεστιάσεων ή εράνων.

ι) Κάθε άλλο νόμιμο έσοδο μή κατονομαζόμενο ανωτέρω.

Άρθρο 13

Οί πόροι του Ίδρυματος, κατόπιν αποφάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, διατίθενται:

α) Για τόν εξοπλισμό, την ασφάλεια και τόν εξωραϊσμό του Ίδρυματος.

β) Για τη συντήρηση και καλή λειτουργία των πάσης φύσεως εγκαταστάσεων αυτού.

γ) Για την προμήθεια των αναγκαίων αναλωσίμων υλικών και την εν γένει καλή λειτουργία του κτιρίου (γραφική ύλη, θέρμανση, υλικά καθαριότητας κ.λπ.).

δ) Για την άμειβή του απασχολούμενου στο Ίδρυμα, με συμβάσεις εξηρημένης εργασίας ή έργου, προσωπικού και την καταβολή των ασφαλιστικών ή άλλων εισφορών, οι οποίες βαρύνουν τό Ίδρυμα και απορρέουν από τις παραπάνω αναφερόμενες συμβάσεις.

Άρθρο 14

1. Τό Ίδρυμα τηρεί τά εξής βιβλία: α) Βιβλίο Πρωτοκόλλου, β) Βιβλίο Πρακτικών του Δ.Σ., γ) Βιβλίο Ταμείου, δ) Διπλότυπα Γραμματίων εισπράξεων και πληρωμών, ε) Περιουσιολόγιο (Βιβλίο Υλικού).

2. Όλα τά τηρούμενα βιβλία του Ίδρυματος είναι αριθμημένα και θεωρημένα από τόν Σεβ. Πρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου, εκτός εάν υπάρχει εκ του νόμου υποχρέωση θεωρήσεως μερικών εξ αυτών από την αρμόδια Δημοσία Οικονομική Υπηρεσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

Διδακτική Περίοδος – Έγγραφές – Διδάκτρα

Άρθρο 15

Η Διδακτική περίοδος

α) Η διδακτική περίοδος για τη Σχολή Βυζαντινής Μουσικής αρχίζει την 11η Σεπτεμβρίου εκάστου έτους

και λήγει την 30ή Ιουνίου του επομένου. Η περίοδος αυτή δύναται νά παραταθεί μέχρι και την 10η Ιουλίου. Η διδακτική περίοδος για τη Σχολή Βυζαντινής Αγιογραφίας καθώς και για τά μαθήματα Ευρωπαϊκών Όργάνων, Παραδοσιακών Όργάνων, Παιδικής Χορωδίας, Παραδοσιακής Χορωδίας, Παραδοσιακών Χορών, Ρομποτικής αρχίζει επίσης την 11η Σεπτεμβρίου εκάστου έτους και λήγει την 31η Μαΐου του επομένου.

β) Μαθήματα δέν πραγματοποιούνται την 28η Οκτωβρίου, την περίοδο των έορτών του Δωδεκαημέρου (από 23/12 έως και την 7/1), την 30ή Ιανουαρίου (έορτή των Τριών Ίεραρχών), την Καθαρά Δευτέρα, την 25η Μαρτίου, την 1η Μαΐου, τό Άγιο Πάσχα (από τη Μεγάλη Δευτέρα έως την Κυριακή του Θωμά), του Αγίου Πνεύματος και κατά την τοπική έορτή των πολιούχων Σερρών, Παμμεγίστων Ταξιαρχών, την 8η Μαΐου.

γ) Τό Ίδρυμα επίσης δύναται νά μή λειτουργήσει και για λόγους έκτακτης ανάγκης.

δ) Τό ωράριο λειτουργίας του Μαξιμείου Ίδρυματος είναι από τίς 9:00 έως τίς 13:00 και από τίς 17:00 έως τίς 21:00 τίς καθημερινές και τό Σάββατο από τίς 9:30 έως τίς 14:00. Μαθήματα εκτός του προβλεπόμενου ωραρίου γίνονται μέ απόφαση του Γεν. Διευθυντή, μετά από τεκμηριωμένη εισήγηση του οικείου διδάσκοντος.

ε) Τά μαθήματα διεξάγονται καθημερινώς, πλήν Κυριακής και άργιών, εκτός αν πρόκειται για μαθήματα αναπλήρωσης και μετά από έγκριση της Διευθύνσεως.

στ) Τά μαθήματα πού χάνονται μέ ύπαιτιότητα των σπουδαστών δέν αναπληρώνονται από τούς Καθηγητές, ενώ μαθήματα πού χάνονται μέ ύπαιτιότητα των καθηγητών αναπληρώνονται έπειτα από συνεννόηση μέ τούς σπουδαστές και τόν Γεν. Διευθυντή του Ίδρυματος.

ζ) Δέν έπιτρέπεται ή πραγματοποίηση ιδιαιτέρων μαθημάτων στον χώρο του Ίδρυματος, καθώς και ή διδασκαλία στό σπίτι μέ τηλεεκπαίδευση από τούς διδάσκοντες, εκτός και αν συντρέχουν σοβαροί λόγοι (λ.χ. ύγειονομικοί), οι οποίοι κοινοποιούνται στον Γεν. Διευθυντή.

Άρθρο 16

Έγγραφές

1. Οί έγγραφές των σπουδαστών των Σχολών του Μαξιμείου πραγματοποιούνται από την 1η Σεπτεμβρίου. Οί σπουδαστές της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής, οι οποίοι δηλώνονται στά μαθητολόγια του Υπουργείου Πολιτισμού και Άθλητισμού εγγράφονται από 1ης

Σεπτεμβρίου έως 25ης Οκτωβρίου για τό Α' εξαμήνο καί από 1ης Νοεμβρίου έως 1ης Φεβρουαρίου για τό Β' εξαμήνο του σχολικού – εκπαιδευτικού έτους.

2. Οί έγγραφές πραγματοποιούνται στη Γραμματεία του Μαξιμείου. Τά απαιτούμενα κάθε φορά δικαιολογητικά γνωστοποιούνται στους ενδιαφερόμενους από τη Γραμματεία.

3. Οί μαθητές όφείλουν νά ένημερώνουν τη Γραμματεία του Ίδρύματος για κάθε μεταβολή των στοιχείων έπικοινωνίας.

4. Η τήρηση άρχείου προσωπικών δεδομένων των μαθητών του Ίδρύματος διέπεται από σχετικές νομικές διατάξεις.

5. Για την έγγραφη των σπουδαστών απαιτούνται:

α) Αίτηση του ενδιαφερομένου ή του κηδεμόνα, άν είναι άνήλικος.

β) Φωτοτυπία Δελτίου Αστυνομικής Ταυτότητας, τό οποίο θά πιστοποιεί την ηλικία του ενδιαφερομένου.

6. Δέν συνάδει μέ τους σκοπούς του Ίδρύματος ή σύσταση, έντός του Ίδρύματος, μουσικού Συλλόγου ή όποιουδήποτε συνδικαλιστικού όργάνου από τους καθηγητές ή μαθητές των Σχολών του Ίδρύματος.

Άρθρο 17 Δίδακτρα

1. Τά δίδακτρα καθώς καί τά τέλη έγγραφής καί έξετάσεων των σπουδαστών του Ίδρύματος καθορίζονται μέ απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, πρίν από την έναρξη του διδακτικού έτους.

2. Για όποιαδήποτε μεταβολή των διδάκτρων απαιτείται απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, μετά από είσήγηση του Γενικού Διευθυντού του Ίδρύματος. Τό Συμβούλιο δύναται κατόπιν τεκμηριωμένου αίτήματος νά προσφέρει έκπτώσεις στά δίδακτρα φοίτησης, ή καί τελεία άπαλλαγή, σέ ειδικές κατηγορίες εκπαιδευομένων, καθώς καί σέ ευαίσθητες οικονομικά κοινωνικές ομάδες, άτομα μέ άναπηρία ή χρόνια πάθηση, άνεργες/ους, πολύτεκνες/ους, τρίτεκνες/ους, γονείς μονογονεϊκών οικογενειών, κ.ά.

3. Τά δίδακτρα είναι έτήσια καί καταβάλλονται σέ έννά (9) μηνιαίες δόσεις, κατά τό πρώτο 10ήμερο του τρέχοντος μήνα.

4. Σπουδαστές, οί όποιοι καθυστερούν την καταβολή των διδάκτρων, είδοποιούνται, οί ίδιοι ή οί κηδεμόνες τους, από τη Γραμματεία του Ίδρύματος για την ταμειακή τους τακτοποίηση. Μετά την άπρακτη παρέλευση διμήνου, νέα τηλεφωνική είδοποίηση καί

ύστερα από απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου καί σχετική είσήγηση του Διευθυντού της Σχολής, δύναται νά διακοπεί ή φοίτησή τους.

5. Σπουδαστές, οί όποιοι δέν έχουν εκπληρώσει τίς οικονομικές τους υποχρεώσεις, δέν συμμετέχουν στις έξετάσεις, προαγωγικές, πτυχιακές ή άπολυτήριες καί δέν τους χορηγούνται τίτλοι σπουδών.

Άρθρο 18 Οικονομικά – Μισθοδοσία

1. Από τό Διοικητικό Συμβούλιο όρίζεται έμμισθος ή καί άμισθος Οικονομικός Σύμβουλος (λογιστής), έργο του όποιου είναι ή άριστη οικονομική καί διαχειριστική λειτουργία του Ίδρύματος. Την έποπτεία καί ευθύνη της οικονομικής, λογιστικής καί διαχειριστικής λειτουργίας του Μαξιμείου Ίδρύματος έχει ό Γεν. Διευθυντής αυτού.

2. Οί άμοιβές των διδασκόντων καθορίζονται από τό Διοικητικό Συμβούλιο, σέ συνεργασία μέ τόν Γενικό Διευθυντή, καί συναρτώνται μέ τίς διδακτικές ώρες, τόν αριθμό των σπουδαστών καί των τάξεων ή τμημάτων πού αναλαμβάνουν.

3. Οί Καθηγητές, οί όποιοι είναι άσφαλισμένοι από άλλη ύπηρεσία ή εργασιακό φορέα, υπόκεινται στά υπό των σχετικών διατάξεων προβλεπόμενα.

Άρθρο 19

Όποιοδήποτε θέμα άφορών τη δομή, λειτουργία καί στελέχωση των Σχολών καί των δραστηριοτήτων του έκκλησιαστικού Ίδρύματος, πού δέν προβλέπεται στον παρόντα Κανονισμό, ρυθμίζεται μέ αποφάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου.

Ειδικές Διατάξεις Άρθρο 20

Κάθε δαπάνη, ή όποία θά γίνεται έφεξης για την άρτιότερη όργάνωση του Ίδρύματος, βαρύνει τόν προϋπολογισμό αυτού, ό όποιος καταρτίζεται από τό Διοικητικό Συμβούλιο καί έγκρίνεται από τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

Άρθρο 21

1. Τό Ίδρυμα διαλύεται μέ απόφαση της Διαρκούς Ίερās Συνόδου, κατόπιν προτάσεως του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίερās Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης καί είσηγέσεως του Δ.Σ., όταν διαπιστωθεί ότι δέν ύπηρετεί τους σκοπούς για τους όποιους

συνεστήθη ή όταν παρεκκλίνει των σκοπών αυτού ή όταν καθίσταται ανέφικτος δι' οικονομικούς ή άλλους λόγους ή λειτουργία του.

2. Σέ περίπτωση διαλύσεως του 'Ιδρύματος ή περιουσία, κινητή και ακίνητη περιέρχεται στο Νομικό Πρόσωπο της 'Ι. Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης.

Άρθρο 22

Ο παρών Κανονισμός τροποποιείται μέ απόφαση της Διαρκούς 'Ιερᾶς Συνόδου, κατόπιν προτάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου του 'Ιδρύματος, πού ἐγκρίνεται από τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο της 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Σερρών και Νιγρίτης.

Άρθρο 23

Η ισχύς του παρόντος Κανονισμού ἄρχεται από της δημοσιεύσεώς του στην 'Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Ο Κανονισμός αυτός νά δημοσιευθεί στην 'Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και στο Περιοδικό «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Αθήνα, 7.5.2025

† Ο 'Αθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
Ο 'Αρχιγραμματέυς
† Αρχιμ. 'Ιωάννης Καραμούζης

Αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της 'Εκκλησίας της Ελλάδος τίν 30.6.2025

«Περί τροποποιήσεως του Κανονισμού υπ' αριθ. 358/2025 (Α' 79)»

359/2025

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα υπ' ὄψιν:

1. τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 9 παρ. 2, 46 παρ. 2 Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της 'Εκκλησίας της Ελλάδος» (Α' 146) ὅπως ισχύουν,

2. ὅτι κατά τό ἄρθρο 9 παρ. 2 Ν. 590/1977 καί ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν στοιχείων ζ', θ', ι', ιγ' τοῦ ἄρθρου 4 Ν. 590/1977 ἡ Διαρκής 'Ιερά Σύνοδος ἀσκεῖ κατά τό μεσοδιάστημα μεταξύ τῶν κατά τό ἄρθρο 6 παρ. 1 Ν. 590/1977 τακτικῶν συνεδριῶν τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας (Ι.Σ.Ι.) κάθε ἐξουσία καί ἀρμοδιότητα τῆς Ι.Σ.Ι. ὅπως γιά τήν ἐκδοση τοῦ προκειμένου κανονισμοῦ κατά τό ἄρθρο 46 παρ. 2 τοῦ ὡς ἄνω νόμου μέ τήν ἐπιφύλαξη τῶν ρητῶς ἀπονεμηθεισῶν ἀποκλειστικῶς στήν Ι.Σ.Ι. (ΣτΕ 3060/2001 σκ. 8),

3. τήν ἀντικειμενική ἀνάγκη θεσπίσεως διενέργειας συναλλαγῶν καί παρακολουθήσεως τραπεζικῶν λογαριασμῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου μέσῳ ἡλεκτρονικῆς τραπεζικῆς,

ιδίως ἐν ὄψει τοῦ περιορισμοῦ τῶν ὑποκαταστημάτων τραπεζῶν στή χώρα,

4. τήν ἀπό 13.6.2025 ἀπόφαση τῆς Διαρκούς 'Ιερᾶς Συνόδου,

5. τό γεγονός ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ παρόντος δέν ἀφορῶν διοικητική διαδικασία γιά τήν ὁποία ὑπάρχει ὑποχρέωση καταχώρισης στό ΕΜΔΔ-MITOS ψηφίζει τόν Κανονισμό 359/2025, πού ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Κανονισμός υπ' αριθ. 359/2025
«Περί τροποποιήσεως τοῦ Κανονισμοῦ
υπ' αριθ. 358/2025 (Α' 79)»

Άρθρο 1

1. Ἀντικαθίσταται ἡ περίπτωση β τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Κανονισμοῦ 358/2025 (Α' 79) ὡς ἐξῆς:

«β) ἡ ἀπόκτηση, κατοχή καί χρήση POS ἢ e-POS γιά τή διενέργεια εἰσπράξεων τους ἐξαιρουμένων τῶν λειτουργούντων καταστημάτων (βιβλιοπωλείων, πωλητηρίων, κ.λπ.) καί ἐκκλησιαστικῶν ἰδρυμάτων».

2. Ἀντικαθίσταται ἡ περίπτωση β τοῦ δευτέρου

έδαφίου της παρ. 5 του άρθρου 1 του Κανονισμού 358/2025 ως εξής:

«β) τό δεύτερο από τό ἐκκλησιαστικό ΝΠΔΔ ἢ ΝΠΙΔ (δικαιούχος τοῦ λογαριασμοῦ), ἐκτός ἐάν τό ἐκκλησιαστικό νομικό πρόσωπο (δικαιούχος τοῦ λογαριασμοῦ) αἰτηθεῖ πρὸς τό νομικό πρόσωπο πού ἐποπτεύει τή νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς του διαχειρίσεως νά ὀρίσει δικό του ἐκπρόσωπο».

Ἄρθρο 2

1. Ὁ παρὼν Κανονισμός δέν προκαλεῖ δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Ὁ παρὼν Κανονισμός ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ παρὼν Κανονισμός νά δημοσιευθεῖ στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό επίσημο δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἀθήνα, 13 Ἰουνίου 2025

†Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

†Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἀναρτήθηκε στήν ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν 30.6.2025

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερά Μητρόπολις Κορίνθου, Σικυῶνος, Ζεμενοῦ & Πολυφέγγους

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἑφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἑφημερίων καί Διακόνων τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

Αγ. Νικολάου Ἄνω Τρικάλων,
Αγ. Δημητρίου Βελίνας,
Αγ. Τριάδος Γαλατᾶ,
Αγ. Παρασκευῆς Γονοῦσας,
Αγ. Γεωργίου Δάφνης,
Αγίων Κων/νου καί Ἑλένης Δενδροῦ,
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Εὐαγγελιστρίας,
Αγ. Γεωργίου Ζαχόλης,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Θαλεροῦ,
Αγ. Σπυρίδωνος Θροφαρίου,
Μετ. Σωτήρος Καισαρίου,
Αγίας Τριάδος Καλυβίων,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καστανέας,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καστρακίου,
Αγ. Νικολάου Κάτω Λουτροῦ,
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κάτω Ταρσοῦ,
Μετ. Σωτήρος Κιάτου,
Μετ. Σωτήρος Κιάτου (Διακονική),
Αγ. Γεωργίου Κλημεντίου,
Ἀπ. Παύλου Κορίνθου (Διακονική),
Ἀπ. Παύλου Κορίνθου,
Αγ. Σπυρίδωνος Κορφωτίσσης,
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαλιωτίου,
Αγ. Τριάδος Λαγκαδέικων,
Αγ. Δημητρίου Λεοντίου,
Αγ. Ἰωάννου Λουτρακίου (Διακονική),
Αγ. Νικολάου Λυκοποριᾶς,
Αγ. Κων/νου καί Ἑλένης Μάννας,
Αγ. Νικολάου Μεγ. Βάλτου,
Μετ. Σωτήρος Μεσ. Τρικάλων,

Αγ. Γεωργίου Μπολατίου,
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Νεμέας (Διακονική),
Αγ. Βλασίου Νεράντζας,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ξανθοχωρίου,
Αγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Παναριτίου,
Αγ. Σπυρίδωνος Πελλήνης,
Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου Παραδεισίου,
Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Περαχώρας,
Αγ. Ἀνδρέου Πεταλοῦς,
Αγ. Ἀνδρέου Πιτσῶν,
Αγ. Ἀθανασίου Πύργου,
Αγ. Χαραλάμπους Ρεθίου,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ρητοῦ,
Ἰσαπαντῆς τοῦ Κυρίου Ροζενῶν,
Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σαρανταπήχου,
Αγ. Ἰωάννου Στομίου,
Κοιμ. Θεοτόκου Σουληναρίου,
Αγ. Γεωργίου Σοφιανῶν,
Αγ. Ἀθανασίου Στυλίων,
Αγ. Ἀθανασίου Τιτάνης,
Αγ. Σπυρίδωνος Φενεοῦ,
Αγ. Νικολάου Χαλκείου,
Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χελυδορέου,
Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ψαρίου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 30ῇ Μαΐου 2025

† Ὁ Κορίνθου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἀναρτήθηκε στὴν ἴστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 (Φ.Ε.Κ. 146, τ. Α', 31-5-1977), τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/τ.Α'/22-8-2018) καί προκειμένου ἵνα πληρώσωμεν τήν ὑφισταμένην κενήν ὀργανικήν θέσιν τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἱερῷ Ναῷ Ἀναλήψεως Κυρίου Κορωπίου, Δήμου Κρωπίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ὑπό τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/τ.Α'/22-8-2018) κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σπάτοις, τῇ 2α Ἰουνίου 2025

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: α) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146, τ. Α', 31-5-1977) β) τῶν ἄρθρων 4 – 7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/22-8-2018, τ. Α'), γ) τὸ ὑπ' ἀριθμ. 5749/2847/30-12-2024 Ἐγκύκλιον Σημεῖωμα τῆς Ἱεράς Συνόδου περὶ κατανομῆς τῶν διατεθεισῶν διὰ τὸ ἔτος 2024 πιστώσεων πρὸς πληρῶσιν ὀργανικῶν θέσεων Κληρικῶν εἰς τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δ) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 160/2025 ἡμετέραν Πρᾶξιν καί προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἑνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν:

α) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ραφήνας, τῆς Δημοτικῆς Ἑνότητος Ραφήνας Δήμου Ραφήνας,

β) Ἀγίας Τριάδος Περιβολακίων Ραφήνας, τῆς Δημοτικῆς Ἑνότητος Ραφήνας, Δήμου Ραφήνας,

γ) Προφῆτου Ἡλίου Λιμένος Μαρκοπούλου (Πόρτο Ράφτη), Δήμου Μαρκοπούλου καί

δ) Ἀγίας Παρασκευῆς Λαυρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἑνότητος Λαυρεωτικῆς, Δήμου Λαυρεωτικῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ὑπό τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/22-8-2018, τ. Α') κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σπάτοις, τῇ 2α Ἰουνίου 2025

† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38, παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», ἵνα πληρώσωμεν τίς κενές ὀργανικὰς θέσεις Ἐφημερίων ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς:

Γενέσεως τῆς Θεοτόκου Κάτω Κλεινῶν

Ἀγίου Νικολάου Παπαγιάννης

Ἀγίου Νικολάου Ἀκρίτα

Κοιμήσεως Θεοτόκου Σκοπιᾶς

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ἐκ τῶν ἀνωτέρω Νόμων καί Κανονισμῶν, ἵνα καταλάβωσιν τὰς προειρημένους θέσεις κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Φλωρίνῃ, τῇ 6ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025*

Ίερά Μητρόπολις Λήμνου καί Αγ. Εύστρατίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146, τ. Α', 31-5-1977) καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/22-8-2018, τ. Α') καί προκειμένου νά πληρώσωμεν τήν κενωθησομένην ὀργανικήν θέσιν Διακόνου τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Μυρίνης καί τὰς κενὰς ὀργανικάς θέσεις Ἐφημερίων

α) Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου τῆς Κοινότητος Προπολίου Δήμου Λήμνου καί

β) Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τῆς Κοινότητος Φυσίνης Δήμου Λήμνου τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/22-8-2018, τ. Α') κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Μυρίνῃ τῇ 5ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Λήμνου καί Αγ. Εύστρατίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025*

Ίερά Μητρόπολις Σερβίων καί Κοζάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις: α) τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί β) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153 Α') προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικάς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

Ἀγίου Γεωργίου Λυγερῆς
Ἀγίου Παντελεήμονος Καλαμιάς
Ἀγίου Γεωργίου Αὐλῶν
Ἀγίου Νικολάου Κρανιδίων
Ἀγίου Νικολάου Φρουρίου
Γεννήσεως Θεοτόκου Νέας Νικόπολης
Ἀγίου Δημητρίου Κτενίου
Κοιμήσεως Θεοτόκου Ροδίτη

Ἀγίου Ἀθανασίου Κοντοβουνίου

Ἀγίου Νικολάου Πύργου

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σπάρτου

Ἰωάννου Θεολόγου Καρυδίτσας

ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ὡς ἄνω θέσεων.

Ἐν Κοζάνῃ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Σερβίων καί Κοζάνης ΠΑΥΛΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025*

Ίερά Μητρόπολις Σύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38, παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» καί τὸ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 5749/2847/30.12.2024 Ἐγκύκλιον Σημεῖωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί κατανομῆς τῶν διὰ τὸ ἔτος 2024 πιστώσεων, πρὸς πλήρωσιν ὀργανικῶν θέσεων Ἐφημερίων, Διακόνων καί Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικάς θέσεις:

α) Τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ταξιάρχων Ὑψηλοῦ, νήσου Ἄνδρου

β) Τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Στενίων, νήσου Ἄνδρου

γ) Τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμμολόχου, νήσου Ἄνδρου

δ) Τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Λαρδιάς, νήσου Ἄνδρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ἐρμούπολει Σύρου, τῇ 10ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Σύρου ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 13.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Διδυμοτείχου, Ὁρεστιάδος καί Σουφλίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις· α) τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/31.05.1977) καί β) τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. Α' 153/22.08.2018) προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις Διακόνων τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

Κοιμήσεως Θεοτόκου Ὁρεστιάδος
Ἀγίου Γεωργίου Σουφλίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν διακονικῶν θέσεων.

Ἐν Διδυμοτείχῳ, τῇ 12ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Διδυμοτεῖχου, Ὁρεστιάδος καί Σουφλίου
ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146/Α'/31-05-1977), τὰ ἄρθρα 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/Α'/22-08-2018), τὸ ἄρθρον 347 τοῦ Ν. 4957/2022 «Νέοι Ὁρίζοντες στὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικά Ἰδρύματα: Ἐνίσχυση τῆς ποιότητος, τῆς λειτουργικότητος καί τῆς σύνδεσης τῶν Α.Ε.Ι. μέ τὴν κοινωνία καί λοιπές διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 141/21-07-2022) καί τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα 14/2023 «Κατανομή τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀργανικῶν θέσεων κληρικῶν...» (Φ.Ε.Κ. Α' 30/15.02.2023) προκειμένου νά

πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν διακονικὴν θέσιν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν:

Ἀγίου Γεωργίου Καρδίτσης,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, διὰ τὴν κάλυψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 23ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων ΤΙΜΟΘΕΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Λήμνου καί Ἀγ. Εὐστρατίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. 146, τ. Α', 31-5-1977) καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/22-8-2018, τ. Α') καί προκειμένου νά πληρώσωμεν τὴν κενωθησομένην ὀργανικὴν θέσιν Ἐφημερίου

τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος Μυρίνης τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. 153/22-8-2018, τ. Α') κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Μυρίνῃ τῇ 20ῇ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Λήμνου καί Ἀγ. Εὐστρατίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἑφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

Προφῆτου Ἡλιοῦ Περάματος
Ἀγίου Στυλιανοῦ Κορυδαλλοῦ
Ἀγίου Γεωργίου Νικαίας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νικαίᾳ τῇ 25ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Νικαίας ΑΛΕΞΙΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Φ.Ε.Κ. Α' 146/31-05-1977) καί τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 305/2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί Ἑφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. Α' 153/22-08-2018), προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἑφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

- Α) Ἀγίου Σπυρίδωνος Περιστερῶνος
- Β) Ἀγίας Κυριακῆς Ὀλυμπιάδος

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπὸ

τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 25ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.6.2025*

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 37 καί 38 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», 2) τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4-7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 305/ 2018 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἑφημερίων καί Διακόνων», 3) Τό ὑπ' ἀριθ. 5749/2847/30.12.2024 Ἑγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί κατανομῆς τῶν διατεθεισῶν διὰ τό ἔτος 2024 πιστώσεων πρὸς πληρῶσιν ὀργανικῶν θέσεων Ἑφημερίων, Διακόνων καί ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων» προκειμένου νά πληρώσωμε τὴν κενή ὀργανικὴ θέση Ἑφημερίου τοῦ κάτωθι Ἱεροῦ Ναοῦ:

Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χριστοφόρου Ἀγρινίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Ἱερᾷ Πόλει Μεσολογγίου τῇ 26ῃ Ἰουνίου 2025

† Ὁ Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

*Ἀναρτήθηκε στὴν ἱστοσελίδα
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 30.6.2025*

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣΟί *ἐργασίες* τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 13.6.2025

Συνῆλθε τὴν Πέμπτη 12 καὶ τὴν Παρασκευὴ 13 Ἰουνίου 2025, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 168ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴ Νομικὴ Ὑπηρεσία της καὶ συζήτησε γιὰ τὸ Προεδρικό Διάταγμα 40/2025 (Φ.Ε.Κ. Α΄ 67/2025) πού θεσπίζει τὸν «προσωπικὸ ἀριθμὸ» μὲ στόχο τὴ σταδιακὴ ἀντικατάσταση τοῦ Ἀριθμοῦ Δελτίου Ταυτότητας, τοῦ Α.Φ.Μ. καὶ τοῦ Α.Μ.Κ.Α. καὶ τὴ διασύνδεση τῶν μπτρώων τοῦ Δημοσίου Τομέα.

Κατόπιν τούτου ἐνημερώνει ὅτι:

α) κατὰ τίς συναλλαγές τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν Δημοσίον Τομέα δὲν θὰ γίνεταὶ ταυτοποίηση ἀποκλειστικὰ βάσει τοῦ «προσωπικοῦ ἀριθμοῦ», ἀλλὰ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ζητοῦνται καὶ τὰ προσωπικά στοιχεῖα ληξιαρχικῆς φύσεως (ὄνομα, ἐπώνυμο, στοιχεῖα γεννήσεως κ.λπ.),

β) ὁ προσωπικὸς ἀριθμὸς ὑποκαθιστᾷ ὑφισταμένους ἀριθμούς (Α.Δ.Τ., Α.Φ.Μ., Α.Μ.Κ.Α.) πού ἤδη κατέχουν τὰ φυσικά πρόσωπα. Ἐπομένως ὡς πρὸς τὸν «προσωπικὸ ἀριθμὸ» δὲν μπορεῖ νὰ ἐγερθεῖ οὔτε ἐπιφύλαξη θεολογικῆς φύσεως οὔτε ἰσχυρισμὸς περὶ ἀντισυνταγματικοῦ περιορισμοῦ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν (π.χ. προσωπικῶν δεδομένων) λόγῳ τῆς ἀντικαταστάσεως τριῶν ὑφισταμένων ἀριθμῶν μπτρώου ἀπὸ ἓνα ἐνιαῖο ἀριθμὸ.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀφοῦ ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως:

Κατήρτισε τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν τῆς Τακτικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συγκληθησομένης, σὺν Θεῷ, ἀπὸ τῆς 7ης ἕως τῆς 9ης μηνὸς Ὀκτωβρίου 2025.

Ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων περὶ ἀνανεώσεως τῶν ὑφισταμένων ὑποτροφιῶν καὶ περὶ χορηγήσεως νέων γιὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 2025-2026. Ἡ τελετὴ παραδόσεως τῶν ὑποτροφιῶν σὲ 98 Ἑλλήνες φοιτητές, γιὰ μεταπτυχιακές καὶ διδακτορικές σπουδές σὲ Πανεπιστήμια τοῦ ἐξωτερικοῦ, καὶ σὲ 52 φοιτητές ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ 20 χῶρες, γιὰ προπτυχιακές, μεταπτυχιακές καὶ διδακτορικές σπουδές στὴν Ἑλλάδα, θὰ πραγματοποιηθεῖ, ὅπως κάθε χρόνο, κατὰ τὴν πρώτη Συνεδρία τῆς νέας Συνοδικῆς περιόδου τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ μῆνα Σεπτέμβριο. Τὸ συνολικὸ ποσὸ τῶν ὑποτροφιῶν, τὸ ὁποῖο θὰ διαθέσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἐπόμενο ἀκαδημαϊκὸ ἔτος, ἀνέρχεται σὲ 680.000 εὐρώ.

Ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ τῆς Νεότητος γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ 9ου Πανελληνίου Συνεδρίου Ὑπευθύνων Ἱερέων Νεότητος καὶ Στελεχῶν Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ θέμα: «Ἡ Ὁρθόδοξη ἀνθρωπολογία στὸν καιρὸ τῆς Τεχνητῆς Νοημοσύνης».

Ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου, περὶ τῆς πραγματοποιήσεως δύο Μοναστικῶν Ἡμερίδων στὸ Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ἱερά Μονὴ Πεντέλης) τὴν 3η Ἰουνίου 2025 καὶ στὸ Ἐκπαιδευτικὸ καὶ Πολιτιστικὸ Ἰδρυμα «Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Θεσσαλονίκης τήν 5η Ιουνίου 2025, μέ θέμα: «Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ».

Ἐνημερώθηκε ἀπό τή Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καί τῆς Διαφωτίσεως περί τῆς διεξαχθείσης 9ης Ἡμερίδας γιά τήν ἐνημέρωση τῶν ὑπευθύνων Γραφείων Τύπου καθὼς καί ἄλλων προσώπων, τά ὅποια ἀσχολοῦνται μέ τήν ἐπικοινωνία τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῶν Περιφερειῶν Δυτικῆς Ἑλλάδος καί Ἰονίων Νήσων, ἡ ὁποία φιλοξενήθηκε ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Πατρῶν καί πραγματοποιήθηκε στήν Πάτρα τήν Τρίτη 13 Μαΐου 2025.

Ἐνημερώθηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκο περί τοῦ πραγματοποιηθέντος στή Χίο, ἀπό 14ης ἕως 18ης Μαΐου 2025, Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, μέ θέμα: «Εὐαγγελιστής Μᾶρκος: Ἱερά καί Θύραθεν Ἐπιστήμη».

Ἐνέκρινε τήν ἀνανέωση τοῦ διορισμοῦ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου π. Χερουβεῖμ Μουστάκα, Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καί Εὐποιίας, στή θέση τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἑστίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης.

Ἐνέκρινε τόν διορισμό τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου π. Δωροθέου Ζέρβα, ὡς Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου.

Κατά τό διάλειμμα τῆς χθεςινῆς Συνεδρίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος συναντήθηκε μέ τόν Ὑφυπουργό Ψηφιακῆς Διακυβέρνησης κ. Χρῆστο Μπουκῶρο καί τόν Δικηγόρο Ἀθηνῶν κ. Ζών Σταυρόπουλο καί ἐπέδωσε στόν Ὑφυπουργό ἐπιστολή τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου περί τῶν ἐκκρεμῶν θεμάτων καταχωρήσεως ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας στό Ἑλληνικό Κτηματολόγιο.

Κατά τό διάλειμμα τῆς σημερινῆς Συνεδρίας ὁ Μακαριώτατος συναντήθηκε μέ τόν Ὑφυπουργό

παρά τῷ Πρωθυπουργῷ κ. Γεώργιο Μυλωνάκη καί συζήτησαν θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τέλος, ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε ἀποσπάσεις κληρικῶν καί ἀσχολήθηκε μέ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων, Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καί μέ τρέχοντα ὑπηρεσιακά ζητήματα

*Ἐκ τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Ἐπιτροπή Τύπου, Δημοσίων
Σχέσεων καί Διαφωτίσεως

*Δελτίον Τύπου τῆς 1.6.2025
περί τῆς Συνοδικῆς Θείας Λειτουργίας
γιά τήν ἐπέτειο τῶν 1.700 ἐτῶν
ἀπό τή Σύγκληση
τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου*

Κατόπιν τῆς ἀπό 11ης Μαρτίου 2025 ἀποφάσεως τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τελέσθηκε σήμερα, Κυριακή 1 Ἰουνίου 2025, Συνοδική Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ἱερό Ναό Ἀθηνῶν, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 1.700 ἐτῶν ἀπό τή σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας τό ἔτος 325.

Κατά τή Θεία Λειτουργία ὁμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, μέ θέμα: «Ἡ Α΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἡ σημασία της».

Ὁ Σεβασμιώτατος στήν ἀρχή τόνισε ὅτι τό ἔργο τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦταν θεόπνευστο, ἀκριβῶς γιατί συμμετεῖχαν θεόπνευστοι Πατέρες καί κινήθηκαν σέ δύο μέρη. Πρῶτον στό θεολογικό μέρος, ἀφοῦ συνέταξαν τά πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἀντιμετωπίζοντας τόν γνωστικισμό, πού ὑποστήριζε ὅτι ὁ κόσμος δημιουργήθηκε ἀπό τόν Λόγο, ὡς κατώτατο Θεό, καί τόν ἀρειανισμό πού ὑποστήριζε ὅτι ὁ Λόγος δέν εἶναι Θεός. Δεύτερον ἐξέδωσε εἴκοσι (20) Ἱεροῦς Κανόνες πού ρυθμίζουν ἐκκλησιαστικά θέματα καί καθόρισε τά σχετικά μέ τόν ἐορτασμό τοῦ Πάσχα.

Ἐπειτα, ὁ Σεβασμιώτατος παρουσίασε τά δύο θεολογικά ρεύματα πού ἐκφράστηκαν στή Σύνοδο: τό ἕνα εἶναι τό φιλοσοφικό καί θεολογικό ρεῦμα των Ἀρειανῶν, πού καταδικάστηκε, καί τό ἄλλο, τό ἐμπειρικό-ἡσυχαστικό ρεῦμα τῶν Πατέρων πού στηρίζονταν στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἀσάρκου Λόγου στους Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τοῦ Σαρκωμένου Λόγου τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Κατέληξε ὅτι σεβόμενοι τούς θεοφόρους Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου θά πρέπει νά θεολογοῦμε «κατά τās τῶν ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καί τό τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβές φρόνημα» καί νά εἴμαστε «δέκτες, φύλακες καί μεταδότες» τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

*Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Ἐπιτροπή Τύπου, Δημοσίων
Σχέσεων καί Διαφωτίσεως

*Δελτίον Τύπου τῆς 1.6.2025
περί τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκδήλωσης
γιά τήν ἐπέτειο τῶν 1.700 ἐτῶν
ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς Α' Οἰκουμενικῆς
Συνόδου τῆς Νικαίας*

Κατόπιν τῆς ἀπό 11ης Μαρτίου 2025 ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διοργανώνει αὐριο, Δευτέρα 2 Ἰουνίου στίς 20.00, στό κινηματοθέατρο «ΠΑΛΛΑΣ» (Βουκουρεστίου 5, Ἀθήνα), πανηγυρική ἐκδήλωση μέ τίτλο «ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΝΑ ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ», μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 1.700 ἐτῶν ἀπό τή σύγκληση τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε στή Νίκαια τῆς Βιθυνίας τό ἔτος 325.

Στήν ἀρχή τῆς ἐν λόγῳ ἐκδήλωσης θά ἀναγνωσθεῖ τό μήνυμα τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί ἀμέσως μετά ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος θά ἀπευθύνει μήνυμα. Κατόπιν θά προβληθεῖ τό ντοκυμαντέρ μέ θέμα τήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο καί τίτλο: «Καί εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν», παραγωγῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Θά ἀκολουθήσει Συναυλία Βυζαντινῆς Μουσικῆς, στήν ὁποία θά συμμετέχουν οἱ Χοροί Ψαλτῶν: «ΟΙ ΜΑΪΣΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΨΑΛΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ» μέ Χοράρχη τόν κ. Ἀχιλλέα Χαλδαιάκη καί ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΙΕΡΟΨΑΛΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ «ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ» μέ

Χοράρχες τούς κ. Πάρη Γκούνα καί Πέτρο Παπαεμμανουήλ. Στή Συναυλία θά συμμετέχει καί ὁ τραγουδιστής κ. Δημήτρης Μπάσης.

Ἡ εἴσοδος στήν ἐκδήλωση εἶναι ἐλεύθερη.

*Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Ἐπιτροπή Τύπου, Δημοσίων
Σχέσεων καί Διαφωτίσεως

*Δελτίον Τύπου τῆς 3.6.2025
τῆς Ε.Σ.Ε. Θείας καί Πολιτικῆς
Οἰκονομίας καί Οἰκολογίας*

Κατόπιν τῆς ἀπό 7ης Μαΐου 2025 ἀποφάσεως τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πραγματοποιήθηκε σήμερα, Τρίτη 3 Ἰουνίου 2025, μερίμνη τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας καί Πολιτικῆς Οἰκονομίας καί Οἰκολογίας, ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, ἡ πρώτη συνάντηση τῶν ἐντεταλμένων κληρικῶν καί λαϊκῶν ὡς συνδέσμων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τὴν Ἐπιτροπή Θείας καί Πολιτικῆς Οἰκονομίας καί Οἰκολογίας.

Μετά τὴν προσευχή, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰωάννης Καραμούζης, μετέφερε τίς εὐχές τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου καί ἀπνύθυνε σύντομο χαιρετισμό.

Ἀκολούθως, ὁ Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών, ἀφοῦ καλωσόρισε ὅλους τούς παρευρισκομένους, ἐπεσήμανε ὅτι σκοπὸς αὐτῆς τῆς πρώτης συνάντησης εἶναι ἡ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καί προτάσεων ἐπὶ οἰκολογικῶν ζητημάτων μεταξύ τῶν Μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καί τῶν ἐκπροσώπων ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν συνεχείᾳ, ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔχει στόχο τὴν καλλιέργεια τῆς οἰκολογικῆς συνειδήσεως μέσα ἀπὸ τὴν ὀρθή ποιμαντική καί πρότεινε τὴ διεξαγωγὴ διαφόρων δραστηριοτήτων γιὰ τὸν συντονισμό τῆς περαιτέρω ἀνάπτυξης τῆς περιβαλλοντικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κατόπιν, τὸν λόγο ἔλαβαν τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑλλογιώτατος κ. Σταῦρος Γιαγκάζογλου, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος παρουσίασε λεπτομερέστατη σχετικὴ εἰσήγηση, καί ὁ Ἑλλογιώτατος κ. Χρῆστος Καραγιάννης, Ἀντιπρύτανης τοῦ Ἐθνικοῦ καί Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος κατέθεσε τίς ἀπόψεις του, τοποθετούμενος ἐπὶ τῶν στόχων τῆς Ε.Σ.Ε. Θείας καί Πολιτικῆς Οἰκονομίας καί Οἰκολογίας.

Στὴ συνέχεια, τὸν λόγο ἔλαβαν οἱ ἐκπρόσωποι ἐπὶ οἰκολογικῶν ζητημάτων κάθε Ἱερᾶς Μητροπόλεως, οἱ ὁποῖοι ἐνημέρωσαν περὶ τῆς οἰκολογικῆς δραστηριότητος ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί ἀνέλυσαν τίς προτάσεις τους σχετικά μέ τὴν ὑλοποίηση περιβαλλοντικῶν δράσεων τόσο σέ κεντρικὸ, ὅσο καί σέ τοπικὸ ἐπίπεδο.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών εὐχαρίστησε ἐγκαρδίως τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, τὸν Γραμματέα αὐτῆς, Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτη κ. Πολύκαρπο Κεντικελή, καί ὅλους τούς ἐκπροσώπους τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τους στὴν ἐν λόγῳ

συνάντηση, καί παρότρυνε ιδιαίτερος νά προ-
αχθεῖ ἡ Οἰκολογική Ποιμαντική, τονίζοντας
ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ὑπενθυμίζει πὼς ἡ
δημιουργία δέν εἶναι ἀντικείμενο λατρείας, ἀλλὰ
δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, ὅπως προκύπτει
καί ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συν-
όδου, ἡ ὁποία ἀπερίφραστα ἀπέτρεψε τὴν
εἰδωλοποίηση τῆς κτίσης καί πρόκρινε τὴ λα-
τρεία τοῦ Κτίσαντος.

*Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Ἐπιτροπή Τύπου, Δημοσίων
Σχέσεων καί Διαφωτίσεως

*Δελτίον Τύπου τῆς 4.6.2025
περί τῆς ἐπισκέψεως τῆς Σχολῆς
Μετεκπαίδευσης – Ἐπιμόρφωσης
τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας
στό Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος*

Τὴν Παρασκευὴ 30 Μαΐου 2025, τὸ Διορθόδοξο
Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἱερὰ
Μονὴ Πεντέλης ὑποδέχθηκε πλειάδα στελεχῶν
τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, προερχόμενα ἀπὸ
διάφορα μέρη τῆς Νοτίου Ἑλλάδος καί Κύπρου.
Τὰ ἐν λόγῳ στελέχη φοιτοῦν ὡς σπουδαστές
στὴ Σχολὴ Μετεκπαίδευσης – Ἐπιμόρφωσης τῆς
Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας καί συνοδεύονταν ἀπὸ
τὴν ὑπεύθυνη Ὑπαστυνόμο Β΄ κα Κωνσταντίνα
Δρούμπαλη γιὰ τὴν ἐπιμορφωτική/ἐκπαιδευτική
αὐτὴ ἐπίσκεψη.

Χαιρετισμὸ ἀπνύθυνε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Δι-
ορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
καί Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης,
Πανιερώτατος Μητροπολίτης Θερμοπυλῶν κ.
Ἰωάννης. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς τους,
τὰ στελέχη τῆς ΕΛ.ΑΣ. εἶχαν τὴν εὐκαιρία νά
ξεναγηθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἐπιστημονικοὺς Συν-
εργάτες τοῦ Κέντρου στό Καθολικὸ τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς Πεντέλης καί νά ἐνημερωθοῦν ἀναλυτικά
γιὰ τὸ ἔργο, τίς δράσεις καί τὴν ἀποστολὴ
τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος. Ἰδιαίτερη ἔμφαση δόθηκε, ἐπίσης,
στὴ συμβολὴ τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου, ὡς
πρὸς τὴν προώθηση τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης
καί τοῦ διαλόγου τόσο μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν, ὅσο καί εὐρύτερα. Ἐπιπλέον,
τονίστηκε μέ ἰδιαίτερη βαρύτητα ἡ σημασία τῆς
ἐνισχύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας καί τῆς
διατήρησης τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς.

Στό πλαίσιο τῆς ἐνημέρωσης, ὁ κ. Σπύρος
Μπίτζας, ἐκ τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου καί
ἀρμόδιος γιὰ θέματα ἀσφαλείας, ἔκανε εἰδικὴ
εἰσήγηση σχετικά μέ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν
ἀσφάλεια καί τὴν προστασία τῶν χώρων λατρείας.
Ἀκολούθησε συζήτηση καί γόνιμη ἀνταλλαγή
ἀπόψεων μεταξὺ τῶν συμμετεχόντων.

Ἡ ἐπίσκεψη πραγματοποιήθηκε σὲ κλίμα
ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καί συνεργασίας, ἐπι-
βεβαιώνοντας τὴ διαρκὴ ἐπιδίωξη τοῦ Δι-
ορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος νά συμβάλλει στὴν ἐνίσχυση τῆς σχέσεως
Ἐκκλησίας καί κοινωνίας, μέ ἔμφαση στὴ
συνεργασία μέ θεσμικοὺς φορεῖς καί στὴν
προαγωγή τῆς παιδείας καί τῆς ἀσφάλειας. Τὸ
Διορθόδοξο Κέντρο ἐκφράζει τίς θερμὲς του
εὐχαριστίες γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καί τὴ συμμετοχὴ
πρὸς τὴ Σχολὴ Μετεκπαίδευσης – Ἐπιμόρφωσης
τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, τὴν Ταξίαρχο κα
Βασιλικὴ Δημητράτου καί τὴν ὑπεύθυνη γιὰ τὸ ἐν
λόγῳ πρόγραμμα Ὑπαστυνόμο κα Κωνσταντίνα
Δρούμπαλη.

*Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Έπιτροπή Τύπου, Δημοσίων
Σχέσεων και Διαφωτίσεως

*Δελτίον Τύπου τῆς 6.6.2025
περί τῶν μοναστικῶν ἡμερίδων
τῆς Σ.Ε. ἐπὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου*

Κατόπιν τῆς ἀπὸ 4ης Φεβρουαρίου 2025 ἀποφάσεως τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὕστερα ἀπὸ εἰσηγήσῃ-πρόταση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου, συνεκλήθησαν δύο Μοναστικές Ἡμερίδες στὴν Ἀθήνα (3 Ἰουνίου 2025) καὶ στὴ Θεσσαλονίκη (5 Ἰουνίου 2025), μέ κεντρικό θέμα: «Ἡ θεολογία τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ».

Καὶ στίς δύο αὐτές Ἡμερίδες ἀναπτύχθηκε τό ὡς ἄνω θέμα μέ τρεῖς εἰσηγήσεις, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, μέ θέμα: «Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ», τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου Τσεκούρα, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Σεραφεῖμ Δομβοῦς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν, Λεβαδείας καὶ Αὐλίδος, μέ θέμα: «Ἡ πνευματική πορεία τοῦ μοναχοῦ στήν Ἱερά Μονή», καὶ τῆς Ἑλλογιωτάτης κ. Εἰρήνης Χριστινάκη-Γλάρου, Καθηγήτριας τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ε.Κ.Π.Α., μέ θέμα: «Τά κανονικά θεμέλια τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ».

Ἡ Ἡμερίδα τῆς Ἀθῆνας πραγματοποιήθηκε στό Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πεντέλης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης στό Ἐκπαιδευτικό καὶ Πολιτιστικό Ἰδρυμα «Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Στίς δύο αὐτές Μοναστικές Ἡμερίδες ἀπνύθηκε Μήνυμα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, στό ὁποῖο τονίστηκε, μεταξύ ἄλλων, ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμός «συνέχεται ἀπὸ τό πνεῦμα τῆς θεολογίας, τὴν ὁποία βιώνει ἐμπειρικά διὰ τῆς θερμουργοῦ πίστεως, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς διαρκoῦς μετανοίας, τῆς Χριστομμήτου ταπεινώσεως, τῆς κατὰ Θεόν ὑπακοῆς καὶ ἐν γένει τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος “ἄχρῖς οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ἡμῖν” (Γαλ. 4, 19)», καὶ εὐχήθηκε σέ ὅλους «πλουσία πνευματική καρποφορία, προκοπὴν βίου καὶ πίστεως καὶ συνέσεως πνευματικῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

Τὴ Μοναστική Ἡμερίδα τῆς Θεσσαλονίκης προσφώνησε ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεος, ὁ ὁποῖος μεταξύ ἄλλων τόνισε τὴ μεγάλη σημασία τῆς διοργάνωσης τῆς Μοναστικῆς Ἡμερίδος γιὰ τὴν ἐνίσχυση καὶ τὴν πνευματική στήριξη καὶ κατάρτιση τῶν μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν.

Μετά τίς ἐμπειριστατωμένες εἰσηγήσεις ἀπὸ πλευρᾶς θεολογίας, μοναχικῆς παραδόσεως καὶ κανονικοῦ δικαίου, ἔγινε εὐρύτατη συζήτηση μεταξύ τῶν παρόντων γιὰ τὰ θέματα τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ὅπως βιώνεται στήν ἐποχή μας.

Εὐχὴ καὶ παράκληση ὅλων τῶν μελῶν τῶν Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων ποὺ συμμετεῖχαν στίς δύο Μοναστικές Ἡμερίδες ὑπῆρξε ἡ προτροπὴ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση νά προβεῖ σέ κάθε δυνατὴ ἐνέργεια, ὥστε νά διασφαλιστεῖ ἡ ἐλευθερία τῶν μοναχῶν, τό νομικὸ καθεστῶς καὶ ἡ προστασία τῆς περιουσίας τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ Σινᾶ γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη ἱστορικὴ τῆς συνέχεια.

Τά τελικὰ πορίσματα τῶν δύο Ἡμερίδων θὰ ὑποβληθοῦν στὴ Διαρκῇ Ἱερά Σύνοδο γιὰ τὴν περαιτέρω ὑλοποίησή τους.

*Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Συνοδική Έπιτροπή Τύπου, Δημοσίων
Σχέσεων καί Διαφωτίσεως

*Δελτίον Τύπου τῆς 23.6.2025
περί τοῦ κειμένου συμπαράστασεως
τῆς Ἱερᾶ Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
πρός τόν Πατριάρχη Ἀντιοχείας*

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς φονικῆς καί καταστρεπτικῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως στόν Ἱερό Ναό τοῦ Προφήτου Ἡλία, στήν περιοχή Ντουείλαα (Doueila) τῆς Δαμασκοῦ, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διά τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Αὐτῆς, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἀπέστειλε σήμερα τό κάτωθι κείμενο συμπαράστασεως πρὸς τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη Ἀντιοχείας κ. Ἰωάννη:

«Μακαριώτατε καί Θειώτατε Πατριάρχα τῆς Μεγάλης Θεουπόλεως Ἀντιοχείας, Συρίας, Ἀραβίας, Κιλικίας, Ἰβηρίας, Μεσοποταμίας καί πάσης Ἀνατολῆς, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καί περιπόθητε ἀδελφέ καί συλλειτουργγέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Ἰωάννη, τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν προσευχῇ συντόνῳ καί συνοχῇ καρδίας παρακολουθοῦμεν τά κατὰ τήν Κυριακὴν 22αν Ἰουνίου 2025 ἐπισυμβάντα εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, εἰς τήν περιοχὴν Ντουείλαα (Doueila) τῆς Δαμασκοῦ, καί μάλιστα κατὰ τήν διάρκειαν τῆς ἐσπερινῆς Θείας Λειτουργίας, συνεπεῖα τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως, ἐν ᾗ ἀδελφοί μας Χριστιανοί εὗρον τραγικόν θάνατον, πλεῖστοι δέ ἐτραυματίσθησαν.

Συμπάσχοντες μετὰ τοῦ εὐσεβοῦς Ὁρθοδόξου λαοῦ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τήν νέαν ταύτην ἀργαλέαν δοκιμασίαν καί ἐκφράζοντες τήν ἐκ καρδίας ἀδελφικὴν ἡμῶν συναντίληψιν πρὸς τήν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα, δηλοῦμεν ἐν ταυτῷ καί τόν θαυμασμόν ἡμῶν πρὸς τό ἀκμαῖον καί ἀδούλωτον φρόνημα τοῦ Ὑμετέρου ποιμνίου, τό ὅποῖον παραμένει ἐδραίως ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης. Ὁλοψύχως δέ εὐχόμεθα καί προσευχόμεθα πρὸς τόν φιλόανθρωπον Θεόν διά τόν φωτισμόν καί τήν μετάνοιαν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες προβαίνουν εἰς τρομοκρατικὰς ἐνεργείας, καί δὴ ἐν θρησκευτικοῖς χώροις κατὰ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ὡς καί διά τήν ἀποτροπὴν παντός μελλοντικοῦ παρομοίου φαινομένου.

Ὅθεν, συλλυπούμενοι Ὑμῖν καί τῷ μαρτυρικῷ λαῷ τοῦ Ὑμετέρου Πατριαρχείου, τασσόμεθα ἀλλήलगγνοι πρὸς Ὑμᾶς καί διαβεβαιούμεν περὶ τῆς ἀμερίστου συμπαράστασεως καί παντοειδοῦς βοηθείας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τήν χειμαζομένην ἀδελφὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας.

Ἐπὶ δέ τούτοις, θερμὴν ἀναπέμπομεν τήν ἱκεσίαν πρὸς τόν Ἀρχοντα τῆς εἰρήνης ἵνα διαφυλάττῃ τήν φιλάττην Ὑμῶν Πατρίδα ἀπὸ πάσης περιστάσεως καί κατασπαζόμενοι τήν Ὑμετέραν περισπούδαστον Μακαριότητα φιλήματι ἀγίῳ, διατελοῦμεν μετὰ βαθείας ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός,
ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, Πρόεδρος».

*Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου
τῆς Ἱερᾶ Συνόδου
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*